

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

14. oktober 2004

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 22. oktober 2004 – dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender) samt møde i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island på ministerniveau den 25.-26. oktober 2004 – vedlægges Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets notat om de punkter, der forventes optaget på dagsordenen.

P. H. Olsen

Udenrigsminister Per Stig Møller
Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1448 København K.

Dato: **14 OKT. 2004**
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2004-1661/1-0077
Dok.: CDH22120
+ bilag

JMO381

Kære udenrigsminister.

Vedlagt sender jeg aktuelt notat vedrørende de sager inden for Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets ansvarsområder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004, idet jeg skal anmode om, at materialet oversendes til Folketingets Europaudvalg.

Det bemærkes, at det aktuelle notat ligeledes vil blive oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen

Flemming Hansen
fg. justitsminister

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 12. oktober 2004
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2004-1661/1-0077
Dok.: CDH22132

Overview over aktuelle notater vedrørende de sager inden for Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets ansvarsområder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25.-26. oktober 2004.

Side:

4-15	Dagsordenspunkt 1	Rådets og Europa-Parlamentets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure (KOM (2004) 173 endelig) ¹ .
16-17	Dagsordenspunkt 2	Forventet forslag til Rådets direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager.*
18-22	Dagsordenspunkt 3	Status for EU's indsats mod terrorisme.
23-24	Dagsordenspunkt 4	Kommissionens forslag om udveksling af oplysninger om straffedomme.
25-39	Dagsordenspunkt 5	Rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe.
40-44	Dagsordenspunkt 6	Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.
45-49	Dagsordenspunkt 7	Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.
50-51	Dagsordenspunkt 8	Samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge.
52-53	Dagsordenspunkt 9	Årsrapport fra det europæiske netværk til beskyttelse af

¹ Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

- fremtrædende personer.
- 54-56** Dagsordenspunkt 10 Bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger med Kroatien om en samarbejdsaftale.
- 57-58** Dagsordenspunkt 11 Europols eksterne forbindelser - Australien.
- 59-61** Dagsordenspunkt 12 Rapport om de første fem evalueringsbesøg i forbindelse med den tredje runde af de gensidige evalueringer vedrørende "Udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes"
- 62-64** Dagsordenspunkt 13 Beretning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003.
- 65-66** Dagsordenspunkt 14 Årsregnskab for SISNET i 2003.
- 67-73** Dagsordenspunkt 15 Rådets fælles holdning til forordningsforslaget om adgang til SIS for Motorkøretøjsregistreringsmyndigheder.
- 74-76** Dagsordenspunkt 16 Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i Europarådet om protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.
- 77-79** Dagsordenspunkt 17 Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.
- 80-83** Dagsordenspunkt 18 Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse retigheder med hensyn til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand (KOM (2003) 783 endelig af 15. december 2003).
- 84-89** Dagsordenspunkt 19 Rådets afgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet.
- 90-91** Dagsordenspunkt 20 Ny næstformand for Eurojust.
- 92-95** Dagsordenspunkt 21 Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risiko-vurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer. (KOM(2003) 560 endelig).
- 96-106** Dagsordenspunkt 22 Aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union

og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengensamarbejdet.*

107-119 Dagsordenspunkt 23 Aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser (KOM (2004)559 endelig.

120-120 Dagsordenspunkt 26 Et nyt arbejdsprogram for de kommende år på området retlige og indre anliggender. **Punktet eftersendes.**

---

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

Dagsordenspunkt 1: Rådets og Europa-Parlamentets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure (KOM (2004) 173 endelig)*.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Tammerfors i oktober 1999 Rådet og Kommissionen til at forberede nye regler på de punkter i den civile retspleje, der kan fremme et smidigt retligt samarbejde og en bedre adgang til domstolene. Indførelse af en betalingspåbudsprocedure, dvs. en særlig forenklet procedure til at opnå afgørelser om ubestridte krav (inkassoproces), var blandt de emner, som fremgår af listen over anbefalede lovgivningsinitiativer fra mødet.

Den 30. november 2000 vedtog Rådet et "Program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område", hvor afskaffelse af eksekvaturproceduren (dvs. den mellemliggende procedure, der kræves for at opnå anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser afsagt i en anden medlemsstat) i relation til ubestridte krav udpeges som en af hovedprioriteterne. Herudover er harmonisering af medlemslandenes regler vedrørende den civile retspleje i programmet nævnt som en hjælpeforanstaltning, der på visse områder kan være en forudsætning for de ønskede fremskridt hen imod en gradvis afskaffelse af eksekvaturproceduren.

Kommissionen fremsatte på den baggrund i april 2002 et forslag til forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav. Forslaget blev vedtaget den 21. april 2004.

Desuden fremlagde Kommissionen i december 2002 en grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling af søgsmål om krav af mindre værdi, hvor Kommissionen bl.a. beskrev de modeller for en betalingspåbudsprocedure (inkassoproces), der på nuværende tidspunkt findes i medlemsstaternes lovgivning.

Kommissionen har nu som opfølgning fremsat et forslag af 19. marts 2004 til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure. Proceduren skal efter forslaget gælde i såvel rent interne (nationale) sager som i sager med et grænseoverskridende islæt.

---

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

Efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender).

Da retsgrundlaget for Kommissionens forslag er EF-Traktatens artikel 61, litra c, jf. artikel 65, deltager Danmark ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der således ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

2. Indhold.

Forslaget sigter imod at fastsætte fælles europæiske regler, der skal tjene til hurtig og effektiv inddrivelse af ubestridte krav.

Proceduren indledes med, at en domstol eller anden kompetent myndighed på sagsøgers anmodning udsteder en betalingsmeddelelse vedrørende det pågældende forfaldne pengekrav. Betalingsmeddelelsen forkyndes for sagsøgte, idet denne anmodes om enten at efterkomme kravet eller bestride dette inden for en bestemt tidsfrist. Hvis sagsøgte undlader dette, bliver kravet ek-sigibelt (dvs. det vil kunne tvangsfuldbyrdes). Gør sagsøgte derimod indsigelse mod kravet, fortsætter sagen som udgangspunkt som en almindelig retssag. Efter forslaget skal proceduren, som er frivillig for fordringshaveren, kunne anvendes både på grænseoverskridende og rent interne sager.

I henhold til artikel 1 skal forordningen finde anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset hvilken domstol eller ret der er kompetent. Forordningen finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller på formueforholdet mellem ægtefæller mv., konkurs, akkord og andre lignende ordninger samt social sikring.

Forordningen har således samme anvendelsesområde som Bruxelles I-forordningen med den undtagelse, at voldgift ikke er undtaget fra anvendelsesområdet.

Forordningen indeholder ikke særskilte kompetenceregler, og Bruxelles I-forordningens kompetenceregler finder således anvendelse i grænseoverskridende sager, hvor en sagsøger indgiver anmodning om et betalingspåbud.

Efter artikel 1, stk. 4, forstås der i forordningen ved "medlemsstat" alle medlemsstater med undtagelse af Danmark (og Det Forenede Kongerige og Irland, hvis de vælger at stå udenfor).

Efter artikel 2 begrænses anvendelsen af den europæiske betalingspåbudsprocedure til inddrivelse af opgjorte og forfaldne pengekrav. Der er ikke fastsat nogen beløbsgrænse for pengekravets størrelse.

Det er frivilligt at anvende betalingspåbudsproceduren, jf. artikel 2, stk. 2. Kreditor kan således gøre brug af en anden procedure, der er til rådighed efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat med henblik på inddrivelse af krav omfattet af betalingspåbudsprocedurens anvendelsesområde.

Artikel 3 bestemmer, at anmodning om et europæisk betalingspåbud indgives ved brug af en standardformular, som skal indeholde oplysning om:

- a) parternes navne og adresser og den domstol, som anmodningen indgives til,
- b) kravets størrelse,
- c) rentesatsen og den periode, der kræves renter for (hvis der kræves renter af kravet),
- d) søgsmålsgrunden, herunder en kort beskrivelse af de forhold, som påberåbes som grundlag for kravet, herunder renter, og
- e) en kort beskrivelse af mindst ét bevis, som vil kunne føres under en almindelig civil retssag til støtte for kravet.

Efter artikel 3, stk. 3, skal anmodningen underskrives af sagsøger eller dennes repræsentant. Underskrivelsen kan ske ved at anvende en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, stk. 2, i direktiv 1999/93/EF om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer, hvilket gælder generelt i relation til dokumenter, der afgives som led i betalingspåbudsproceduren.

Som betingelse for udstedelse af et europæisk betalingspåbud angiver artikel 4, at den valgte domstol skal undersøge, om kravet, der søges inddrevet, er omfattet af artikel 1 og 2, og at formkravene til anmodningen i artikel 3 er opfyldt.

Hvis en anmodning ikke opfylder formkravene i artikel 3, kan domstole i henhold til artikel 4, stk. 2, give sagsøger mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen.

Hvis anmodningen (eventuelt efter at sagsøger har haft mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen) ikke opfylder kravene i artikel 4, afviser domstolen ifølge artikel 5 at udstede et betalingspåbud. En sådan afvisning kan ikke påklages.

En afvisning af at udstede et betalingspåbud udelukker ikke anvendelsen af en anden procedure, f.eks. indledning af et almindeligt civilt søgsmål, med henblik på inddrivelse af kravet, jf. artikel 5, stk. 3.

Det følger af artikel 6, at hvis anmodningen opfylder kravene i artikel 4, udsteder domstolen en europæisk betalingsmeddelelse ved brug af en standardformular.

Betalingsmeddelelsen forkyndes for sagsøgte, jf. artikel 6, stk. 2. Forkyndelsen sker efter national ret, idet der dog – hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med sikkerhed – ikke kan anvendes en forkyndelsesmetode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget meddelelsen.

I betalingsmeddelelsen skal sagsøgte oplyses om, at denne har mulighed for enten at betale sagsøgeren det krævede beløb, inklusive de krævede renter og/eller omkostninger, samt indgive en erklæring til retten, som informerer om betalingen, eller afgive svarskrift vedrørende kravet eller dele heraf. Fristen for svarskriftet er 3 uger fra forkyndelsen.

Sagsøgte skal endvidere have oplysning om, at domstolen ikke har prøvet kravets berettigelse inden udstedelsen af betalingsmeddelelsen, og at domstolen vil afsige en eksigibel afgørelse (dvs. en afgørelse der kan fuldbyrdes), medmindre domstolen inden for den angivne frist enten modtager en betalingserklæring eller et svarskrift.

Efter artikel 6, stk. 5, har betalingsmeddelelsen samme virkning som en stævning med hensyn til afbrydelse af forældelsesfristen for det pågældende krav.

Sagsøgte kan i henhold til artikel 7 afgive svarskrift enten ved brug af en standardvarformular eller på anden måde. Sagsøgte skal klart angive i svarskriftet, om denne bestrider det pågældende krav, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.

Virkningen af at afgive et svarskrift inden for fristen i artikel 6, der er 3 uger fra datoen for forkyndelsen af betalingsmeddelelsen for sagsøgte, er fastsat i artikel 8. Herefter fortsætter sagen i overensstemmelse med de nationale regler for civile søgsmål, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anført, at denne i så fald ønsker sagen hævet. Overgangen til almindelig domstolsbehandling er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingsmeddelelsen er udstedt.

Hvis retten ikke inden for fristen i art. 6, stk. 3, har modtaget et svarskrift eller en betalingserklæring, udsteder domstolen ifølge artikel 9 et europæisk betalingspåbud ved brug af en standardformular.

Betalingspåbuddet forkyndes for sagsøgte efter samme regler som fastsat i artikel 6, stk. 2, med hensyn til betalingsmeddelelsen. Forkyndelsen sker således efter national ret, idet der dog – hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med sikkerhed – ikke kan anvendes en forkyndelsesmetode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget påbuddet.

Sagsøgte oplyses i betalingspåbuddet om, at denne kan gøre indsigelse mod betalingspåbuddet. Fristen for at gøre indsigelse er 3 uger fra forkyndelsen, jf. artikel 9, stk. 3.

Betalingspåbuddet kan ifølge artikel 10 fuldbyrdes, uden at der stilles krav om sikkerhedsstillelse. Herudover er de nærmere betingelser for fuldbyrdelse af betalingspåbuddet underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor påbuddet er udstedt.

Sagsøgte kan i henhold til artikel 11 gøre indsigelse mod betalingspåbuddet efter tilsvarende regler, som gælder vedrørende afgivelse af svarskrift i relation til betalingsmeddelelsen i henhold til artikel 7.

Sagsøgte kan desuden efter udløbet af fristen i artikel 9, stk. 3, anmode om fornyet prøvelse af betalingspåbuddet. Prøvelsen sker på de betingelser, der er fastsat i den medlemsstats lovgivning, hvor betalingspåbuddet er udstedt, og som er meddelt Kommissionen i henhold til forordningen om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument for ubestridte krav.

En fornyet prøvelse forudsætter desuden enten at betalingspåbuddet blev forkyndt ved brug af en metode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget det, og at dokumentet ikke er nået frem til sagsøgte i så god tid eller på en sådan måde, at sagsøgte kunne forberede sit forsvaret, uden at denne selv var skyld heri, eller at sagsøgte uden egen skyld var forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller andre usædvanlige omstændigheder. I begge tilfælde skal debitor handle hurtigst muligt.

I artikel 12 er det angivet, at der med hensyn til virkningen af, at sagsøgte gør indsigelse inden for fristen i artikel 9 på 3 uger fra datoen for forkyndelsen af betalingspåbuddet for sagsøgte, gælder tilsvarende regler som ved afgivelse af svarskrift i relation til betalingsmeddelelsen inden for fristen i artikel 6. Sagen fortsætter herefter i overensstemmelse med de nationale regler for civile søgsmål, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anført, at denne i så fald ønsker sagen hævet. Overgangen til almindelig domstolsbehandling er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingsmeddelelsen er udstedt. Et svarskrift afgivet efter fristen i artikel 6, men inden for fristen i artikel 9, har samme virkning som en indsigelse.

Endvidere følger det af artikel 13, at det ikke er obligatorisk at lade sig repræsentere ved advokat eller en anden jurist i relation til betalingspåbudsproceduren. Hvis sagen overgår til almindelig domstolsbehandling, afgøres spørgsmålet om et eventuelt krav til advokatrepresentation efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sagen behandles.

Retsafgifterne til en europæisk betalingspåbudsprocedure samt en eventuel efterfølgende civil retssag som følge af sagsøgtes bestridelse af kravet ved afgivelse af et svarskrift eller en indsigelse mod betalingspåbuddet må ifølge artikel 14 ikke overstige retsafgiften ved en almindelig civil retssag uden forudgående betalingspåbudsprocedure.

I øvrigt reguleres alle processuelle spørgsmål, der ikke specifikt er behandlet i forordningen, af lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingspåbudsproceduren gennemføres, jf. artikel 15.

Efter artikel 16 skal medlemsstaterne senest den 1. juli 2005 meddele Kommissionen, hvilke domstole der har kompetence til at udstede et europæisk betalingspåbud, ligesom de skal oplyse om efterfølgende ændringer heri. Oplysningerne samt ajourføring af disse offentliggøres af Kommissionen.

Artikel 17 og 18 indeholder gennemførelsesbestemmelser vedrørende ajourføring eller ændring af standardformularerne.

I henhold til artikel 19 træder forordningen i kraft den 1. januar 2006.

3. Dansk ret.

Retsplejeloven har hidtil ikke indeholdt særlige regler om behandling af sager vedrørende ubestridte (penge)krav.

Efter retspraksis stilles der dog lempeligere krav til stævningens begrundelse for kravet, når sagsøgeren forventer, at sagsøgte ikke har indsigelser mod kravet. Bortset herfra behandles sager vedrørende ubestridte pengekrav imidlertid efter samme regler som tvistige sager.

Retsplejelovens generelle regler om behandling af civile sager indebærer dog, at disse sager i praksis afgøres væsentligt hurtigere og billigere end tvistige sager. Sager vedrørende ubestridte pengekrav afgøres nemlig uden domsforhandling, enten ved en udeblivelsesdom, når sagsøgte ikke svarer, for så vidt kravet findes begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne, eller ved en såkaldt erkenderdom, når sagsøgte straks i sit første svar erkender kravets rigtighed.

Hvis debitor ikke frivilligt efterkommer en udeblivelsesdom eller erkenderdom, kan fordringshaveren anmode om, at dommen fuldbyrdes gennem fogedretten.

Efter gældende ret indgår der således to særskilte procedurer i en fuldstændig inddrivelse af et ubestridt krav. Først skal der tilvejebringes en dom, og dernæst skal dommen fuldbyrdes gennem fogedretten.

Ved lov nr. 450 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven og lov om retsafgifter (forenklet inkassoproces) er der pr. 1. januar 2005 indført en valgfri, forenklet inkassoproces, der kan anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 50.000 kr. (eksklusive renter og omkostninger), når fordringshaveren forventer, at skyldneren ikke har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende.

Efter loven indledes inddrivelsen ved indlevering af et betalingspåkrav til fogedretten, der indledningsvis foretager samme prøvelse, som i dag sker forud for afsigelse af udeblivelsesdomme. Opfylder påkravet de fastsatte betingelser, forkyndes påkravet for skyldneren, der har en frist til at gøre indsigelse mod påkravet.

Fremsætter skyldneren ikke rettidigt indsigelse, giver fogedretten betalingspåkravet påtegning herom. Når betalingspåkravet har fået en sådan påtegning, kan det tjene som grundlag for tvangsfuldbyrdelse og har i øvrigt samme bindende virkning som en dom. Skyldneren har dog mulighed for at få sagen genoptaget efter samme regler, som gælder ved genoptagelse af udeblivelsesdomme i civile sager.

Der er efter loven mulighed for at få gennemført den samlede inddrivelse på baggrund af blot én anmodning, betalingspåkravet, således at fordringshaver kan vælge, at sagen automatisk fortsætter med indkaldelse til møde i fogedretten med henblik på foretagelse af udlæg, såfremt skyldneren ikke har indsigelser mod kravet.

Fordringshaveren kan desuden vælge, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, hvis skyldneren fremsætter indsigelser.

Retsafgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet er lavere end retsafgiften for en civil retssag. Retsafgiften for rettens behandling af betalingspåkravet og en efterfølgende civil retssag, hvis sagen overgår til almindelig rettergang, fordi skyldneren gør indsigelse, er den samme som retsafgiften for behandlingen af civil retssag uden forudgående betalingspåkravsprocedure.

4. Europa-Parlamentet.

Forslaget behandles efter EF-traktatens art. 251 (proceduren for fælles beslutningstagen). Europa-Parlamentet skal således afgive en udtalelse over forslaget. Udtalelsen er endnu ikke afgivet.

5. Høring.

Forslaget har været sendt i høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Advokatrådet, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Dansk Retspolitisk Forening, Institut for Menneskerettigheder, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Finansrådet, Realkreditrådet, Forsikring & Pension, HTS Interesseorganisationen, Dansk Industri, Dansk Handel & Service, Håndværksrådet, Byggeriets Firkant, Dansk InkassoBrancheForening, Danske Entreprenører, Liberale Erhvervs Råd, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Dansk Ejendomsmæglerforening, De Danske Patentagenters Forening, Danmarks Rederiforening, Danske Speditører, Grundejernes Landsorganisation, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, Specialarbejderforbundet i Danmark, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, Det Danske Voldgiftsinstitut, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Landbrugsrådet, Foreningen af Registrerede Revisorer, IT-BrancheForeningen, Danske Finansieringsselskabers Forening, Boligselskabernes Landsforening samt Lejernes Landsorganisation.

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Politiforbundet i Danmark, Institut for Menneskerettigheder, Amtsrådsforeningen, Frederiksberg Kommune, Finansrådet, Realkreditrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Danmarks Rederiforening, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed og Foreningen af Registrerede Revisorer har ikke bemærkninger til forslaget.

Den Danske Dommerforening finder det svært at se behovet for europæisk regulering af sager uden grænseoverskridende islæt.

Dommerfuldmægtigforeningen støtter tilvejebringelsen af en summarisk proces, der kan lette bl.a. virksomheders mulighed for at iværksætte inddrivelse af udestående fordringer i udlandet.

Foreningen finder forslaget til forordning gennemarbejdet og velafbalanceret, men peger på, at det kan forekomme formalistisk, at såvel det indledende processkrift som det betalingspåkrav, som udstedes af retten, skal forkyndes. Foreningen finder endelig, at idéen med at etablere et katalog over kompetente domstole er god, og opfordrer til, at man skaber en søgemulighed svarende til dén, der findes på www.domstol.dk.

HK Landsklubben Danmarks Domstole bemærker indledningsvist, at behandlingen af ikke-tvistige pengekrav bør finde sted ved domstolene, idet domstolene er de bedst egnede til at behandle sådanne sager. HK Landsklubben gør desuden opmærksom på, at der er flere uafklarede spørgsmål i relation til forslaget, blandt andet om danske erhvervsdrivende vil kunne benytte sig af regler, der ikke vil gælde for og i Danmark. HK Landsklubben finder det endelig vanskeligt at se, hvordan et betalingspåbud fra et andet EU-land vil kunne inddrives ved fogedretten i Danmark, når reglerne på grund af det retlige forbehold ikke gælder i Danmark.

Advokatrådet bemærker indledningsvist, at det ikke fremgår af forslaget, om betalingspåbudsproceduren kan anvendes af danske kreditorer, som har forfaldne krav mod en skyldner med værneting i et af de øvrige EU-lande, eller om en kreditor fra et tredjeland vil kunne anvende betalingspåbudsproceduren mod en skyldner med værneting i et af de øvrige EU-lande. Efter Advokatrådets opfattelse kan der med fordel hentes inspiration i de danske regler ved udformningen af forordningens regler, da den foreslåede procedure indeholder flere sagsskridt end den, der er gennemført i Danmark ved reglerne om en forenklet inkassoproses for sager indtil 50.000 kr.

Advokatrådet anbefaler, at det fremgår af forordningen, at de vedhæftede standardformularer skal udfyldes på det sprog, der anvendes i det land, hvor skyldner har værneting. Med hensyn til forslagets artikel 5, hvorefter domstolen skal påse, at forordningens betingelser er opfyldt og i modsat fald afvise anmodningen uden mulighed for appel, foreslår Advokatrådet, at det overvejes at skabe hjemmel til at udsætte sagen med en frist til at berigtige formelle fejl. Advokatrådet foreslår endvidere, at en eventuel afvisning begrundes, således at det bliver muligt for kreditor at rette eventuelle formelle mangler.

Skyldner skal efter forslaget reagere, hvis han eller hun vil bestride en fordring, og forslaget er ikke begrænset til fordringer under et vist beløb. Advokatrådet peger på, at en domstol dermed vil skulle give dom for selv meget store beløb, herunder eventuelt med krav om dækning af betydelige rente- og inkassoomkostninger, uden noget bestyrket grundlag for, at der foreligger en forfalden, retskraftig fordring. Efter Advokatrådets opfattelse bør det overvejes, at retten af egen drift påser overholdelse af materiel, ufravigelig lovgivning, i hvert fald i tilfælde hvor der

er tale om ufravigelige regler, der skal beskytte forbrugeren. Endelig bemærker Advokatrådet, at det ikke fremgår direkte af forordningsforslaget, om retten skal påse, at eventuelle krav i national lovgivning til den forudgående, udenretlige procedure, f.eks. krav om rykker- og inkassoskrivelser, opgørelse af fordringen mv., er iagttaget.

Foreningen Danske Inkassoadvokater tilslutter sig Advokatrådets høringssvar og finder det endvidere problematisk, at en rets afvisning af at udstede et betalingspåbud ikke kan appelleres.

Forbrugerrådet henviser til sit høringssvar af 23. februar 2004 over Retsplejerådets betænkning nr. 1436/04 om Adgang til domstolene (Reform af den civile retspleje III), der bl.a. indeholder et forslag om en forenklet inkassoprocess. Forbrugerrådet anfører heri generelt, at anvendelsen af et statsligt tvangsfuldbyrdsessystem mod en borger kræver et sikkert grundlag, og at de grundlæggende regler om prøvelse af kravet ved udeblivelse, genoptagelse, fogedrettens prøvelse af indsigelser samt appel af fogedrettens afgørelser mv. derfor også bør gælde en forenklet inkassoprocess.

Forbrugerrådet opfordrer til, at det sikres, at forordningen får et retssikkerhedsniveau, som opfylder kravene i den danske lov om en forenklet inkassoprocess samt i Retsplejerådets betænkning om bl.a. en forenklet inkassoprocess for det tilfælde, at Danmark i fremtiden vil deltage i det retlige samarbejde.

Forsikring & Pension tilslutter sig overordnet intentionerne i forslaget om at skabe en forenklet inddrivelsesprocedure, herunder ideen om at skabe ensartede og forenklede regler for så vidt angår grænseoverskridende sager.

Forsikring & Pension finder, at der ikke er behov for at indarbejde forslagets regler i de danske regler om en forenklet inkassoprocess for krav under 50.000 kr., herunder udvide ordningen til krav over 50.000 kr.

HTS Interesseorganisationen peger på, at det forekommer uhensigtsmæssigt, hvis en erhvervsdrivende skal forholde sig til to forskellige forenklede inddrivelsesprocedurer og anbefaler, at en eventuel europæisk ordning er i overensstemmelse med den danske inkassoprocess.

Dansk Industri opfatter det som positivt, at der på europæiskniveau indføres forenklede regler for inddrivelsen af både ubestridte og bestridte krav og opfordrer samtidig til, at Danmark søger at tilslutte sig en kommende forordning på dette område gennem en parallelaftale. Dansk

Industri opfordrer til, at de gældende danske regler på de områder, der dækkes af forordningsforslaget, tilpasses de kommende regler i en forordning.

Håndværksrådet anbefaler, at der indføres en europæisk betalingspåbudsprocedure i lighed med den inkassoproces, der er indført i Danmark. I den forbindelse finder Håndværksrådet, at reglen om, at kun krav på under 50.000 kr. er omfattet af reglerne i retsplejeloven om forenklet inkassoproces, bør tilpasses forslaget til en europæisk betalingspåbudsprocedure, som ikke indeholder en beløbsgrænse.

Håndværksrådet anfører derudover, at andre end advokater bør kunne indgive betalingspåkrav, og at den danske ordning også på dette punkt bør tilpasses forslaget til en europæisk betalingspåbudsprocedure.

Endelig efterlyser Håndværksrådet en afklaring af, på hvilken måde sprogproblemer, der opstår i relation til anvendelsen af en europæisk betalingspåbudsprocedure, vil skulle løses.

Dansk Inkassobranche finder det positivt, at der på europæisk niveau indføres forenkledede regler for inddrivelsen af både bestridte og ubestridte krav. Foreningen opfordrer til, at Danmark søger at tilslutte sig indholdet af en kommende forordning gennem en parallelaftale og anbefaler samtidig, at de gældende danske regler på de områder, der dækkes af forslaget til forordning, tilpasses reglerne i forslaget.

Liberale Erhvervs Råd finder forslaget positivt.

Specialarbejderforbundet i Danmark anfører, at forslaget, i det omfang det ikke begrænses til sager med et grænseoverskridende islæt, vil "udhule" de bestemmelser, der er indført ved lov om en forenklet inkassoproces, idet en betalingspåkravsprocedure herefter vil kunne anvendes uafhængigt af fordringens størrelse. SID forudser, at de gældende regler i retsplejeloven om en forenklet inkassoproces vil blive uden betydning, hvis de regler, der foreslås i forordningen, indføres i dansk ret. I sager, der ikke har et grænseoverskridende islæt, tilgodeses formålet om at skabe en ensartet europæisk procedure for hurtig opnåelse af en afgørelse, der kan fuldbyrdes, efter SID's opfattelse allerede i national (dansk) ret.

SID anfører, at de retssikkerhedshensyn, som formentlig har været afgørende for vedtagelsen af reglerne om den danske inkassoproces, vil bortfalde med indførelsen af forslaget. SID henviser endvidere til de bemærkninger, forbundet afgav i relation til den foreslåede inkassoproces i Retsplejerådets betænkning nr. 1436/04 om Adgang til domstolene (Reform af den civile rets-

pleje III) og nævner derudover, at man tidligere har beklaget den udvikling, at processen ved domstolene i stadig større omfang sker på et skriftligt grundlag.

SID kan samlet set kun tiltræde forslaget til forordning, i det omfang reglerne udformes således, at betalingspåbudsproceduren alene kan anvendes på grænseoverskridende tvister.

6. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Forslaget har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

7. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget til Rådets og Europa-Parlamentets forordning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

8. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

9. Forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Et grundnotat er henholdsvis den 2. og den 5. juli 2004 sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

De modtagne høringsvar og en høringsoversigt vedrørende forslaget vil snarest blive sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 2: Forventet forslag til Rådets direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager.*

Nyt notat.

1. Baggrund.

Den 11.-12. december 1998 godkendte Det Europæiske Råd Rådets og Kommissionens handlingsplan af 3. december 1998 for, hvordan Amsterdamtraktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres. Ifølge handlingsplanen skal man inden for et tidsrum på 5 år bl.a. undersøge muligheden for at udarbejde udenretslige løsninger på tvister, særlig i forbindelse med grænseoverskridende familietvister.

Af konklusionerne fra rådsmødet i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 fremgår det bl.a., at medlemsstaterne bør tilvejebringe alternative udenretlige procedurer. Det fremgår endvidere af konklusionerne fra Rådets møde (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000, at der som led i oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU bør indledes drøftelser om alternativ konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område.

Kommissionen fremlagde som opfølgning herpå den 19. april 2002 en grønbog om alternativ konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område (KOM(2002) 196 endelig af 19. april 2002). Den danske regering afgav den 5. marts 2003 et høringssvar over grønbogen, hvor regeringen bl.a. gav udtryk for, at man som udgangspunkt er positivt indstillet over for tankerne om at arbejde for indførelse af ordninger med alternativ konfliktløsning. Regeringen gav endvidere udtryk for, at et eventuelt initiativ på fællesskabsniveau i første omgang bør fokusere på de overordnede principper for og mindstekrav til alternativ konfliktløsning, idet udmøntningen heraf i konkrete regler må variere fra retsområde til retsområde. Endelig oplyste regeringen i høringssvaret om den danske forsøgsordning med retsmægling, der blev iværksat pr. 1. marts 2003.

Kommissionen fremlagde i april 2004 et foreløbigt uformelt udkast til forslag til direktiv om regulering af visse aspekter af mægling i civile sager og handelssager.

Det forventes, at kommissionen i løbet af oktober 2004 vil fremlægge et forslag til direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager. Direktivet forventes i gi-

---

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

vet fald præsenteret på rådsmødet den 25.-26. oktober 2004, og der vil eventuelt være adgang for medlemsstaterne til at udveksle indledende overordnede synspunkter vedrørende forslaget.

Direktivforslaget forventes som nævnt fremsat med hjemmel i EF-Traktatens afsnit IV. Efter artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet som bilag til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-Traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender). I det omfang et kommende direktivforslag fremsættes med hjemmel i TEF afsnit IV, deltager Danmark derfor ikke i vedtagelsen, og direktivet vil ikke være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

2. Indhold.

Det forventes, at Kommissionens kommende forslag vil omfatte enhver proces, hvor to eller flere parter bistås af en tredjemand med henblik på løsning af en konflikt (mægling). Forslaget forventes at indeholde visse minimumsstandarder for de enkelte medlemslandes regulering af mægling, herunder f.eks. regler om de muligheder en ret skal have for at kunne henvise parterne i en retssag til mægling, om fortrolighed vedrørende indholdet af mæglingsforhandlinger og om tvangsfuldbyrdelse af forlig, der er resultatet af mægling.

3. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Som anført under punkt 1, forventes et kommende direktivforslag at være omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af direktivet, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

5. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 3: Status for EU's indsats mod terrorisme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På baggrund af terrorangrebene i Madrid den 11. marts 2004 vedtog stats- og regeringscheferne på mødet i Det Europæiske Råd den 25. marts 2004 en erklæring om en styrkelse af EU's indsats mod terrorisme.

I erklæringen opfordrede Det Europæiske Råd Rådet (retlige og indre anliggender) til i samarbejde med generalsekretæren/den højtstående repræsentant Javier Solana og Kommissionen at aflægge en statusrapport til Det Europæiske Råd i juni 2004 om gennemførelse af de foranstaltninger, der er nævnt i erklæringen.

Som led i opfølgningen på Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 har bekæmpelse af terrorisme været på dagsordenen på alle efterfølgende møder i Rådet (retlige og indre anliggender), idet Rådet i den forbindelse især har drøftet status for gennemførelsen af de enkelte elementer i erklæringen.

Som opfølgning på disse drøftelser vedtog stats- og regeringscheferne på mødet i Det Europæiske Råd den 17.-18. juni 2004 en omfattende handlingsplan for EU's indsats mod terrorisme. Det Europæiske Råd besluttede samtidig fremover at se nærmere på gennemførelsen af handlingsplanen to gange årligt; første gang på Det Europæiske Råds møde i december 2004.

På denne baggrund orienterede formandskabet Rådet (retlige og indre anliggender) den 19. juli 2004 om status for gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 forventes formandskabet på ny at orientere om status for gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme, og herunder navnlig om status for evalueringerne af medlemslandenes nationale indsats mod terrorisme med henblik på, at Rådet tager denne orientering til efterretning.

2. Indhold.

Handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme

EU's indsats i kampen mod terrorisme har siden terrorangrebene den 11. september 2001 navnlig været baseret på Rådets (retlige og indre anliggender) konklusioner af 20. september 2001, den handlingsplan, som Det Europæiske Råd vedtog den 21. september 2001 og den dertil knyttede køreplan, som løbende er opdateret.

Som det fremgår af pkt. 1 ovenfor, godkendte Det Europæiske Råd senest på mødet den 17.-18. juni 2004 en ny, opdateret handlingsplan.

Den gældende handlingsplan udgør en skematisk oversigt over de retlige og operationelle foranstaltninger, der allerede er vedtaget eller fremsat forslag om, samt foranstaltninger, som henholdsvis Det Europæiske Råd og Kommissionen har besluttet, at der skal fremsættes forslag om. Den skematiske oversigt er udarbejdet på baggrund af den oprindelige køreplan fra 2001 med senere ændringer, og er navnlig baseret på de foranstaltninger, der indgår i Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004.

Oversigten er inddelt i overensstemmelse med de strategiske målsætninger, som indgår i Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 og indeholder således en række afsnit om foranstaltninger, der skal sikre en styrket international indsats for bekæmpelse af terrorisme. Handlingsplanen indeholder på denne baggrund følgende overordnede målsætninger:

- Hindre terroristers adgang til finansielle og andre økonomiske ressourcer.
- Sikre fuld udnyttelse af kapaciteten både inden for EU's forskellige instanser og i medlemsstaterne for at afsløre, efterforske og retsforfølge terroristaktiviteter og forebygge terrorangreb.
- Sikre beskyttelse af den internationale transport og af effektive grænsekontrolordninger.
- Forbedre EU's og medlemsstaternes håndtering af følgerne af et eventuelt terrorangreb.
- Forbedre håndteringen af de faktorer, der bidrager til støtte for og rekruttering til terrorisme.
- Sikre målrettede aktioner som led i EU's eksterne forbindelser med visse tredjelande, hvor kapaciteten eller indsatsen med hensyn til bekæmpelse af terrorisme bør styrkes.
- Sikre gennemførelsen i medlemsstaterne af en række centrale instrumenter inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde.
- Styrke det operationelle samarbejde mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder.
- Styrke af Europol og Eurojust.

- Sikre en integrering af en efterretningskapacitet i Rådets Generalsekretariat, herunder en styrkelse af arbejdsstrukturerne i Rådet.

Herudover indeholder handlingsplanen en række prioritetsområder, som der snarest skal arbejdes videre med, ligesom handlingsplanen indeholder en række nærmere fastsatte frister for en række konkrete forslag, som Rådet bør nå til enighed om.

Handlingsplanen omhandler endvidere styrkelse af samarbejdet om civilbeskyttelse og endelig betydningen af en integreret tilgang til terrorbekæmpelsen samt betydningen af solidaritet og internationalt samarbejde.

Evaluering af de nationale foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme

Ved Rådets fælles aktion af 5. december 1997 blev der indført en ordning til evaluering af, hvorledes de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

På det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 20. september 2001 besluttede Rådet, at der skulle udarbejdes en forenklet udgave af evalueringsmekanismen fastsat i den fælles aktion fra 1997 med særligt henblik på bekæmpelse af terrorisme. Rådet vedtog herefter en afgørelse af 28. november 2002 om indførelse af en ordning til evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme.

I Rådets regi er det efterfølgende besluttet, at en første evaluering skal omhandle samarbejdet mellem de af medlemsstaternes nationale myndigheder, som har ansvaret for indsatsen mod terrorisme.

Som led i gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme er det blevet besluttet inden mødet i Det Europæiske Råd i december 2004 at behandle en midtvejsrapport om resultatet af evalueringen af de nationale foranstaltninger i bekæmpelsen af terrorisme i de 15 "gamle" medlemslande og inden september 2005 at behandle en endelig rapport, der omfatter alle medlemslandene, herunder de 10 "nye" medlemslande.

På baggrund af ovennævnte evalueringsmekanisme er en evaluering af medlemsstaternes nationale myndigheders interne samarbejde i forbindelse med indsatsen mod terrorisme påbegyndt. Evalueringen baseres på de enkelte medlemsstaters besvarelse af en række spørgsmål og et evalueringsbesøg, der aflægges i hver enkelt af medlemsstaterne.

Indtil videre har de 15 "gamle" medlemslande besvaret spørgsmålene, ligesom der i disse lande er aflagt evalueringsbesøg i perioden fra juni 2003 til april 2004.

Evalueringsrapporterne er under fortløbende udarbejdelse, idet der indtil videre foreligger rapporter for så vidt angår Belgien, Irland, Frankrig, Danmark, Spanien, Portugal, Luxembourg og Grækenland.

Det første udkast til midtvejsrapport indeholder indtil videre udelukkende evalueringerne af Belgien og Irland.

Det forventes, at den endelige midtvejsrapport vil indeholde en gengivelse af de specifikke anbefalinger, som er givet til de enkelte medlemsstater i forbindelse med evalueringsprocessen, ligesom oversigter over den bedste praksis indenfor de evaluerede aspekter vil blive beskrevet. Midtvejsrapporten forventes endvidere at indeholde en række henstillinger til samtlige medlemslande. Det foreliggende udkast til midtvejsrapport er fortroligt.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke som sådan været forelagt for Europa-Parlamentet. Formandskabet forventes i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 28. november 2002 om indførelse af en ordning til evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme ved afslutningen af den første evalueringsrunde at orientere Europa-Parlamentet om gennemførelsen af evalueringsordningen, ligesom formandskabet løbende orienterer Parlamentet om gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Implementering af de enkelte dele af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme kan have lovgivningsmæssige og/eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Et aktuelt notat om bekæmpelse af terrorisme blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg den 18. marts 2004 forud for det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 19. marts 2004.

Endvidere blev et udkast til Det Europæiske Råds erklæring om bekæmpelse af terrorisme oversendt til Folketingets Europaudvalg den 23. marts 2004 og til Folketingets Retsudvalg den 24. marts 2004. Et revideret senere udkast til erklæring blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 25. marts 2004.

Et aktuelt notat om opfølgning på Det Europæiske Råds erklæring om bekæmpelse af terrorisme blev desuden oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 30. marts 2004, den 29.-30. april 2004 og den 8. juni 2004.

Endvidere blev et aktuelt notat om opfølgning på Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. juni 2004 om bekæmpelse af terrorisme oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. juli 2004.

Rådsafgårelsen om en ordning for evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme er tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg, senest blev et aktuelt notat om rådsafgårelsen oversendt til udvalgene forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. november 2002.

Dagsordenspunkt 4: Kommissionens forslag om udveksling af oplysninger om straffedomme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Spørgsmålet om en forenkling og styrkelse af udvekslingen af oplysninger om straffedomme mv. har bl.a. været drøftet i forbindelse med udarbejdelsen af Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 om bekæmpelse af terrorisme. I erklæringen (punkt 5) pålægges Rådet bl.a. at behandle foranstaltninger om et europæisk register over domme og rettighedsfrakendelser.

Kommissionen har i lyset heraf bebudet, at der i slutningen af december 2004 vil blive udsendt en hvidbog med tilknyttede forslag på området. Forinden udsendelsen af den pågældende hvidbog agter Kommissionen dog ifølge det oplyste at udsende et forslag vedrørende etablering af en såkaldt hasteprocedure med henblik på udveksling af oplysninger fra EU-medlemsstaternes strafferegistre. Det er Kommissionens mål, at denne rådsafgørelse kan blive vedtaget allerede i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) i december 2004.

Det forventes, at forslaget til rådsafgørelse vil blive fremlagt op til rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004, hvor Kommissionen således vil præsentere forslaget.

2. Indhold.

Som anført ovenfor under punkt 1, agter Kommissionen at fremsætte et forslag vedrørende etablering af en såkaldt hasteprocedure med henblik på udveksling af oplysninger fra EU-medlemsstaternes strafferegistre.

Forslaget er endnu ikke fremlagt, og det nærmere indhold kendes derfor ikke. Det forventes imidlertid, at der vil blive tale om et forslag, som skal effektivisere den procedure for udveksling af oplysninger om straffedomme, som i dag følger af Den Europæiske Konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i kriminelle sager, artiklerne 13 (om fremsendelse af udskrifter af og oplysninger fra strafferegistre efter begæring) og artikel 22 (om underretning om straffedomme og påfølgende foranstaltninger, der vedrører landets statsborgere).

Forslaget forventes at indeholde en række tidsfrister for medlemsstaternes besvarelse af henvendelser i henhold til den nævnte konvention fra Europarådet, ligesom der formentlig også vil

blive fremlagt et udkast til et standarddokument, som medlemsstaterne skal anvende i forbindelse med behandlingen af anmodninger.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet er ikke blevet hørt over forslaget, der som nævnt endnu ikke er fremsat.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Præsentationen af forslaget giver ikke anledning til overvejelser i relation til subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget er som nævnt endnu ikke fremsat, og der er derfor ikke grundlag for at vurdere, om det vil have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Præsentationen af forslaget vil ikke i sig selv have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget, der endnu ikke er fremsat, har i sagens natur ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 5: Rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På baggrund af blandt andet olietankskibet Prestiges forlis i november 2002, der forårsagede en miljøkatastrofe ud for Galiciens kyst, har Kommissionen den 2. maj 2003 fremsat et forslag til rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe (KOM(2003) 227 endelig).

Forslaget til rammeafgørelse ledsager et forslag til direktiv om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, for ulovlig udtømmning af forurenende stoffer fra skibe (herefter benævnt "direktivet"), som Kommissionen fremsatte den 5. marts 2003 (KOM(2003) 92 endelig). De to forslag supplerer hinanden således, at forslaget til direktiv som udgangspunkt indeholder bestemmelser, der fastlægger, hvilke handlinger *der skal betragtes som overtrædelser*, mens forslaget til rammeafgørelse indeholder bestemmelser om de strafferetlige sanktioner for overtrædelse af direktivets bestemmelser.

Forslaget til rammeafgørelse bygger tillige videre på Rådets rammeafgørelse om strafferetlig beskyttelse af miljøet, der blev vedtaget den 27. januar 2003, og som forpligter medlemslandene til at drage omsorg for, at fysiske og juridiske personer (selskaber mv.) kan straffes for en række nærmere definerede miljøforbrydelser, og at straffen i de alvorligste tilfælde skal kunne være frihedsberøvelse af en varighed, som kan medføre udlevering.

Miljøministeriet (Miljøstyrelsen) har forhandlet direktivforslaget. På rådsmødet (transport, telekommunikation og energi) den 10.-11. juni 2004 blev der opnået politisk enighed om rådets fælles holdning til direktivforslaget.

Forslaget til rammeafgørelsen forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet tager stilling til en række udestående spørgsmål om forholdet til de folkeretlige instrumenter på området, om jurisdiktion og om bødesanktioner over for juridiske personer og om muligt opnår politisk enighed om forslaget eller dele heraf.

2. Indhold.

Retsgrundlaget for rammeafgørelsen er artikel 31, *stk. 1, litra e*, og artikel 34, *stk. 2, litra b*, i Traktaten om Den Europæiske Union.

Efter gennemgang af Kommissionens forslag i Rådets arbejdsgrupper, er der foretaget en række ændringer, således at forslaget i den seneste reviderede udgave fra formandskabet nu har følgende indhold:

Artikel 1 bestemmer, at definitionerne i direktivforslaget også finder anvendelse i rammeafgørelsen. *I direktivforslagets artikel 2, defineres "Marpol 73/78" som den internationale konvention af 1973 om forebyggelse af forurening fra skibe, samt 1978-protokollen hertil, med senere ændringer. "Forurenende stoffer" defineres som olie og skadelige flydende stoffer i bulk, jf. Marpol 73/78 henholdsvis bilag I og II. Endvidere defineres "udtømning" som enhver udledning fra et skib, jf. artikel 2 i Marpol 73/78, og endelig defineres "skib" som et søgående fartøj, uanset flag, af en hvilken som helst type, der opererer i havmiljøet, inklusiv hydrofoilibåde, luftpudefartøjer, undervandsfartøjer og flydende materiel.*

Ifølge *artikel 2, stk. 1*, i udkastet til rammeafgørelsen skal medlemsstaterne sikre, at en udtømning af forurenende stoffer som fastlagt i direktivets *artikel 3a (nu 4) og 3b (nu 5)* skal betragtes som en strafferetlig overtrædelse.

De strafferetlige overtrædelser omfatter således forsættlig, (hensynsløs) og grov uagtsom udtømning af olie og skadelige flydende stoffer i bulk i

- *en medlemsstats indre territorialfarvande, herunder havne, for så vidt Marpol finder anvendelse*
- *en medlemsstats ydre territorialfarvande*
- *internationale stræder, som er omfattet af bestemmelserne om transitpassage i kapitel III, afsnit 2 i FN's Havretskonvention af 1982, når strædet hører under en medlemsstats jurisdiktion,*
- *en medlemsstats eksklusive økonomiske zone eller tilsvarende zone som fastlagt i overensstemmelse med folkeretten, og*
- *det åbne hav.*

Efter direktivforslagets artikel 3b (nu 5), der henviser til Marpol 73/78, er udtømning i en række nærmere opregnede situationer dog ikke at betragte som en overtrædelse. Hvorvidt en udtømning er ulovlig afhænger som udgangspunkt af skibets fart, udtømningshastighed, koncen-

trationen og typen af det forurenende stof, afstand fra kysten, på hvilket område udtømningen sker, under hvilke omstændigheder den sker samt i visse tilfælde også hvilke forholdsregler, der er taget for at begrænse skadens omfang.

Undtagelserne i direktivforslaget er suppleret af rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, hvorefter besætningsmedlemmer under nærmere angivne betingelser er undtaget fra strafferetligt ansvar.

Artikel 3 forpligter medlemsstaterne til - i overensstemmelse med national ret - at sikre, at også medvirken til overtrædelser som nævnt i artikel 2 kan straffes.

Artikel 4, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at sikre, at de overtrædelser, som er defineret i rammeafgørelsens artikel 2 og 3 skal kunne medføre effektive, proportionale og afskrækkende straffe. I det mindste i alvorlige sager skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 1 til 3 års fængsel, dvs. en frihedsstraf, der kan danne grundlag for udlevering efter reglerne om den europæiske arrestordre.

Artikel 4, stk. 1 a, giver medlemsstaterne mulighed for at anvende andre former for sanktioner end nævnt i artikel 4, stk. 1, i mindre sager, hvor overtrædelserne ikke har medført forringelse af vandkvaliteten.

Efter artikel 4, stk. 2, har medlemsstaterne endvidere mulighed for at supplere de strafferetlige sanktioner nævnt i artikel 4, stk. 1, med andre former for sanktioner, navnlig bøder eller for en fysisk persons vedkommende forbud mod at udøve virksomhed, der forudsætter officiel autorisation eller godkendelse, eller forbud mod at stifte, administrere eller lede et selskab eller en fond, såfremt de forhold, der har ført til den pågældendes domfældelse, viser en tydelig risiko for recidiv med ligeartet kriminalitet.

Efter artikel 4, stk. 3, skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 5 til 10 års fængsel, hvis forsætlige overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død.

Efter artikel 4, stk. 4, skal medlemsstaterne herudover have en strafferamme på mindst 2 til 5 års fængsel, hvis forsætlige overtrædelser af artikel 2:

- a) har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten eller på dyre- eller plantearter eller dele af disse, eller
- b) er begået inden for rammerne af en kriminel organisation

Efter artikel 4, stk. 5, skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 2 til 5 års fængsel hvis groft uagtsomme overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død.

Efter artikel 4, stk. 6, skal medlemsstaterne herudover have en strafferamme på mindst 1 til 3 års fængsel, hvis groft uagtsomme overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten eller på dyre- eller plantearter eller dele af disse.

Artikel 4, stk. 7, fastsætter, at der som udgangspunkt alene kan idømmes fængselsstraf i det omfang det er foreneligt med folkeretten, herunder især FN's havretskonventions artikel 230 (om begrænset anvendelse af andet end bødestraf i forhold til fremmede skibe).

Medlemsstaterne anser dog i henhold til FN's havretskonvention artikel 311 ikke fartøjer, der fører en medlemsstats flag, for at være fremmede fartøjer som nævnt i FN's havretskonventions artikel 230. Bestemmelsen må formentlig forstås således, at det bliver muligt inden for EU at anvende navnlig fængselstraf for overtrædelser begået af skibe fra andre EU-lande, herunder bl.a. over for besætningsmedlemmer, i videre omfang, end hvad der er muligt efter FN's havretskonventions artikel 230, hvorefter der alene kan anvendes bødestraf over for udenlandske skibes overtrædelser, medmindre der er tale om overtrædelser begået på søterritoriet, og hvor der er tale om forsætlig og alvorlig forurening.

Artikel 5, stk. 1, indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsens artikel 2 og 3, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på beføjelser til at repræsentere den juridiske person, til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller til at udøve intern kontrol.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne efter artikel 5, stk. 2, til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå overtrædelser som nævnt i artikel 2 med henblik på at skaffe den juridiske person vinding.

Artikel 5, stk. 3, fastslår, at juridiske persons ansvar efter bestemmelsens stk. 1 og 2 ikke udelukker strafferetlig forfølgning af fysiske personer, der begår eller medvirker til de i artikel 2 og 3 nævnt overtrædelser.

Ifølge artikel 6, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der over for juridiske personer, der findes ansvarlige i medfør af artikel 5, stk. 1, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning. Sanktionerne skal, i det mindste hvor der er tale om overtrædelser som nævnt i artikel 2, omfatte bøder med et maksimum på mindst 150.000 EUR (ca. 1.125.000 kr.) til 300.000 EUR (ca. 2.250.000 kr.). I de mest graverende tilfælde, herunder de forsætlige overtrædelser, der er nævnt i artikel 4, stk. 3 og 4, skal bøderammen være på mindst 750.000 EUR (ca. 5.625.000 kr.) til 1.500.000 EUR (ca. 11.250.000 kr.).

Sanktionerne kan i alle tilfælde omfatte andet end bøder, f.eks.:

- a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud,
- b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed,
- c) anbringelse under retsligt tilsyn,
- d) likvidation efter retskendelse,
- e) pligt til at træffe bestemte foranstaltninger for at undgå følgerne af den strafbare handling, der medførte ansvar for den juridiske person.

I artikel 6, stk. 1 a, er der taget højde for, at ikke alle medlemsstater deltager i EMU'en. Det fremgår således, at bøderammerne i stk. 1, for de medlemsstater, der ikke anvender euroen, fastlægges efter vekselkursen mellem euroen og den nationale valuta som offentliggjort i EU-Tidende på dagen for vedtagelsen af rammeafgørelsen.

Endvidere fremgår det af artikel 6, stk. 2, at en medlemsstat kan gennemføre bestemmelserne i stk. 1 om bøderammer ved at anvende en alternativ ordning, hvor bøden står i et rimeligt forhold til den juridiske persons omsætning, den finansielle fordel, som opnås eller forventes opnået ved den strafbare handling, eller enhver anden værdi, som angiver den juridiske persons finansielle situation. Det er dog en forudsætning for at anvende den alternative ordning i stk. 2, at ordningen gør det muligt at idømme bøder, som mindst svarer til de bøderammer, der er fastsat i stk. 1.

Efter artikel 6, stk. 3, skal de medlemsstater, der vil gennemføre rammeafgørelsen ved at anvende ordningen i stk. 2, indgive meddelelse herom til Rådets Generalsekretariat og til Kommissionen.

Ifølge artikel 6, stk. 4, er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der ligeledes over for juridiske personer, der findes ansvarlige i medfør af artikel 5, stk. 2, kan iværksættessanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning.

Artikel 7 indeholder en bestemmelse om straffemyndighed. Efter bestemmelsens stk. 1-3 forpligtes hvert medlemsland til at have straffemyndighed i det omfang folkeretten tillader det, når handlingen er begået helt eller delvist inden for det pågældende medlemslands indre og ydre territorialfarvand eller inden for den såkaldte eksklusive økonomiske zone eller i en tilsvarende zone, der er oprettet i henhold til folkeretten. Herudover forpligtes medlemslandene til at have straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået på skibe, der fører det pågældende medlemslands flag. Endvidere forpligtes medlemslandene til at have straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået uden for medlemsstatens territorium, men har medført skader eller sandsynligvis vil medføre skader på det pågældende medlemsstats territorium eller dens eksklusive økonomiske zone, og skibet frivilligt befinder sig i en havn eller en offshore-terminal i den pågældende medlemsstat, eller hvis lovovertrædelsen er begået på det åbne hav og skibet frivilligt befinder sig i en havn eller en offshore-terminal i den pågældende medlemsstat, dvs. staten er såkaldt havnestat. Endelig kan medlemslandene vælge endvidere at have straffemyndighed, hvis lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der har hjemsted på det pågældende medlemslands territorium eller hvis lovovertrædelsen er begået af en person, der er statsborger i det pågældende medlemsland, hvis lovovertrædelsen er strafbar, der hvor den er begået, eller hvis det sted, hvor den er begået, ikke er omfattet af nogen stedlig jurisdiktion.

Artikel 7 indeholder i stk. 4-5 regler om samarbejde i tilfælde, hvor mere end en medlemsstat har straffemyndighed. I disse tilfælde opregnes der en række tilknytningsmomenter, der bør tages i betragtning.

Artikel 8 indeholder en bestemmelse om medlemsstaternes pligt til at underrette andre medlemsstater, der risikerer at blive ramt af en forureningsskade. Ifølge artikel 9 skal medlemsstaterne udpege kontaktpunkter navnlig til udveksling af oplysninger i henhold til artikel 8, og via Kommissionen skal de øvrige medlemsstater underrettes om disse kontaktpunkter.

Artikel 10 definerer det territoriale anvendelsesområde for udkastet til rammeafgårelsen, så det svarer til direktivforslagets.

Artikel 11 vedrører gennemførelse af rammeafgårelsen. I lighed med andre rammeafgårelser skal medlemslandene efter stk. 2, foretage en afrapportering over for Rådets Generalsekretari-

at og Kommissionen om, hvorledes de forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen er gennemført i national ret. Kommissionen udarbejder herefter en skriftlig rapport og på baggrund af denne vurderer Rådet, om medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger.

Endvidere fremgår det af stk. 3, at Kommissionen senest 5 år efter, at rammeafgørelsen skal være gennemført i national ret, på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne forelægger en rapport for Rådet om den konkrete anvendelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører bødereglene artikel 6, stk. 1 og 2. Samtidig fremsætter Kommissionen de forslag, som den finder hensigtsmæssig.

Artikel 12 vedrører ikrafttrædelse af rammeafgørelsen.

Det seneste udkast til rammeafgørelse ledsages af et udkast til rådserklæring der omhandler jurisdiktion for medlemsstater, der grænser op til stræder, der benyttes til international sejlads og er omfattet af bestemmelserne om transitpassage i FN's havretskonvention. Ifølge erklæringen understreger Rådet, at jurisdiktion for så vidt angår overtrædelser begået i sådanne stræder skal fastlægges i henhold til bestemmelserne om søterritorium og eksklusive økonomiske zoner (artikel 7, stk. 1, litra a) og b) i overensstemmelse med international ret.

3. Europa-Parlamentet.

Kommissionens oprindelige forslag er forelagt Europa-Parlamentet, som den 13. januar 2004 har afgivet en udtalelse, der indeholder to mindre ændringsforslag til den nuværende artikel 4. Europa-Parlamentets udtalelse er endnu ikke behandlet i rådsregi.

4. Høring.

Kommissionens oprindelige forslag til rammeafgørelse har (bilagt Kommissionens oprindelige forslag til direktiv) været sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Danmarks Rederiforening, Dansk Industri (videresendt til DONG), Det Danske Center for Menneskeretigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Greenpeace Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde samt Statsadvokatforeningen.

DONG, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigspolicefen, Vestre Landsret, præsidenterne for retterne i Århus, Aalborg, Odense, Roskilde og Københavns Byret samt Institut for Menneskerettigheder har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Advokatrådet mener, at der er behov for at vurdere rammeafgørelsens bestemmelser om jurisdiktion i forhold til eksisterende internationale regler. Endvidere anbefales det, at man overvejer hensigtsmæssigheden af konkurrerende straffemyndighed. Det anbefales endvidere, at man ikke indfører sanktionsformer, der ikke er kendt i dansk ret, samt at man ikke forskyder strafammerne i dansk ret unødigt.

Danmarks Rederiforening mener, at det høje strafferammekrav på minimum 5 til 10 år bør give anledning til nøje overvejelser. Der udtales endvidere kritik af de oprindeligt foreslåede bestemmelser om bøder udmålt på baggrund af omsætning mv. og pålægget om frihedsstraf vurderes i et vist omfang at være i strid med folkeretlige forpligtelser.

Landsforeningen af beskikkede advokater advarer mod minimumsstraffe og bøder udmålt efter omsætning mv. Desuden udtales der skepsis overfor eventuel indførelse af nye sanktionsformer som eksempel i form af forbud mod at drive virksomhed for stedse.

Rigsadvokaten mener, at rammeafgørelsens regler om jurisdiktionskompetence giver anledning til nærmere overvejelser om de eksisterende danske reglers territoriale udstrækning.

Politidirektøren i København advarer mod indførelsen af minimumsstraffe samt om de oprindelige forslag om bøder udmålt på baggrund af omsætning mv.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har *senest* været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til rammeafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Strafbare overtrædelser (gerningsindhold)

Den centrale danske lov på området er lov om beskyttelse af havmiljøet (jf. lov nr. 476 af 30. juni 1993 som senest ændret ved lov nr. 393 af 28. maj 2003, "havmiljøloven"). I medfør af havmiljøloven er der udstedt bekendtgørelse nr. 166 af 1. april 1987 om klassifikation og kategorisering, samt udtømning af flydende stoffer, der transporteres i bulk (udtømningsbekendtgørelsen) samt bekendtgørelse nr. 485 af 15. juni 1999 om udtømning af olie fra skibe.

Der findes endvidere en række andre miljøregler, navnlig i miljøbeskyttelsesloven (jf. lovbe- kendtgørelse nr. 753 af 25. august 2001, som senest ændret ved lov nr. 314 af 5. maj 2004) og lov om kemiske stoffer og produkter (jf. lovbe- kendtgørelse nr. 21 af 16. januar 1996, som senest ændret ved lov nr. 315 af 5. maj 2004), der ikke er særligt rettet mod havmiljøforure- ning, men som efter omstændighederne også vil kunne finde anvendelse.

Havmiljøloven indeholder i kapitel 2 regler om udtømning af olie. Efter § 11, stk. 1, må ud- tømning af olie ikke finde sted på dansk søterritorium. I de eksklusive økonomiske zoner eller uden for dansk søterritorium i øvrigt er der ikke ubegrænset forbud mod udtømning af olie, men udtømningen må kun finde sted i overensstemmelse med nærmere regler fastsat af miljøministe- ren, jf. § 11, stk. 2 og 3.

De nærmere regler er fastsat i bekendtgørelsen om udtømning af olie fra skibe, der i § 2-3 re- gulerer de såkaldte særlige havområder og i §§ 4-5 udtømning uden for de særlige havområder.

Havmiljøloven indeholder endvidere i kapitel 3 regler om udtømning af flydende stoffer, der transporteres i bulk. Efter § 13, stk. 1, må udtømning af sådanne stoffer, bortset fra vand, ikke finde sted på dansk søterritorium. I de eksklusive økonomiske zoner eller uden for dansk søter- ritorium i øvrigt er der ikke ubegrænset forbud mod udtømning af olie, men udtømningen må kun finde sted i overensstemmelse med nærmere regler fastsat af miljøministeren, jf. § 13, stk. 2 og § 14.

De nærmere regler er fastsat i udtømningsbekendtgørelsen.

Overtrædelse af bestemmelserne i havmiljølovens § 11, stk. 1 og 2, samt bekendtgørelsen om udtømning af olie §§ 2-5 er strafbelagt, jf. henholdsvis havmiljølovens § 59 og bekendtgørel- sens § 7. Tilsvarende gælder overtrædelse af bestemmelserne i havmiljølovens § 13 og de rele-

vante bestemmelser i udtømningsbekendtgørelsen, jf. henholdsvis havmiljølovens § 59 og udtømningsbekendtgørelsens § 18.

Rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, om de strafbare overtrædelser, henviser – som det fremgår af indholdsbeskrivelsen i punkt 2 ovenfor – til direktivforslaget. Bestemmelsen i rammeafgørelsen vurderes derfor ikke i sig selv at kræve ændringerne af den danske miljølovgivning, således som den må fastlægges i overensstemmelse med direktivet.

Rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, om undtagelse af strafferetligt ansvar for besætningsmedlemmer går i et vist omfang ud over den undtagelse, der er opregnet i direktivforslagets artikel 3b (nu 5), stk. 2, og indebærer som sådant, at besætningsmedlemmer, der ikke har handlet på førerens ansvar, under visse nærmere angivne betingelser begår en overtrædelse i direktivets forstand, men ikke en strafferetlig overtrædelse i rammeafgørelsens forstand.

Da medlemslandene – i det omfang det ikke strider mod folkeretten – kan anvende strengere regler, herunder strafferetlige, end rammeafgørelsen påkræver, indebærer bestemmelsen i stk. 2 reelt, at medlemsstaterne under nærmere angivne betingelser har mulighed for, men ikke pligt til at undtage besætningsmedlemmer fra strafferetligt ansvar. Bestemmelsen vurderes derfor ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Medvirken

Artikel 3 må anses for opfyldt ved den almindelige regel om medvirken som følger af straffelovens § 23, og vurderes derfor ikke at kræve lovændringer.

Strafferammer

Efter havmiljølovens § 59, stk. 1, straffes overtrædelser af loven med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Straffen kan i henhold til havmiljølovens § 59, stk. 3, stige til fængsel indtil 2 år, hvis overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelsen er 1) voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor, eller 2) opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Bekendtgørelserne om henholdsvis klassifikation og kategorisering, samt udtømning af flydende stoffer, der transporteres i bulk og om udtømning af olie indeholder også hjemmel til bødestraf og fængselsstraf op til 2 år.

Strafbestemmelserne i *miljøbeskyttelseslovens § 110 og lov om kemiske stoffer og produkter § 59* er sammenlignelige med havmiljølovens § 59, og hjemler således almindeligvis bødestraf og i alvorligere tilfælde fængsel indtil 2 år.

I særligt alvorlige tilfælde finder straffelovens § 196 om grov miljøkriminalitet anvendelse. Ifølge denne bestemmelse straffes bl.a. den, der forsætligt og under skærpende omstændigheder i strid med miljølovgivningen forurener vand med den følge, at der sker betydelig skade på miljøet eller fremkaldes nærliggende fare derfor. Straffen er fængsel indtil 4 år.

På baggrund af de nævnte danske regler om havmiljøforurening er det vurderingen, at artikel 4, stk. 1, ikke vil kræve lovændringer, da de danske strafferammer må betegnes som proportionale, effektive og afskrækkende, og *da der i de alvorlige sager gælder en strafferamme på 2 års fængsel efter særlovgivningen og under skærpende omstændigheder 4 års fængsel efter straffeloven*.

Der eksisterer ikke i dansk ret en bagatelgrænse, hvorefter udtømminger under et vist omfang ikke retsforfølges. Dette følger udtrykkeligt af bemærkningerne til lov nr. 393 af 28. maj 2003, jf. lovforslagets pkt. 2.4. *Da bestemmelsen i artikel 4, stk. 1 a, imidlertid er fakultativ, vurderes den ikke at kræve lovændringer*.

Bestemmelsen i artikel 4, stk. 2, er ligeledes fakultativ, og kræver således heller ikke lovændringer.

Strafferammekravet på 5-10 år i artikel 4, stk. 3, gælder kun, når den ulovlige udtømming forsætligt har forårsaget *betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død*.

Gerningsbeskrivelsen vurderes efter dansk ret at være omfattet af straffelovens § 196, jf. navnlig havmiljøloven. Det er dog ikke efter denne bestemmelse noget krav, at den ulovlige udtømming har haft alvorlig personskade eller død til følge, idet straffelovens § 196 er anvendelig allerede fordi den ulovlige udtømming har haft til følge, at miljøet er blevet betydeligt skadet (eller der har været nærliggende fare herfor). Det er i den forbindelse ikke noget krav for anvendelse af straffelovens § 196, at gerningsmanden havde forsæt til følgen (miljøforureningen). Straffelovens § 196 har en strafferamme på 4 år.

I de tilfælde, hvor der både sker alvorlig skade på miljøet og på person, vil der efter omstændighederne ikke alene være tale om en overtrædelse af de danske havmiljøregler (og straffelo-

vens § 196), men eventuelt også en overtrædelse af visse bestemmelser om forbrydelser mod liv og legeme, som der i givet fald vil kunne straffes i sammenstød med, herunder navnlig straffelovens § 237 (forsætligt manddrab), der har en strafferamme på fængsel fra 5 år til livstid, § 241 (uagtsomt manddrab), der straffes med fængsel indtil 4 måneder eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 8 år, § 245 (grov vold), der har en strafferamme på 6 år, § 246 (særlig grov vold), der har en strafferamme på 10 år eller § 249 (uagtsom vold), der straffes med fængsel indtil 4 måneder eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 8 år.

Hvorvidt overtrædelser som omfattet af artikel 4, stk. 3, konkret vil være dækket af strafferamme på 5-10 år, afhænger af de nærmere omstændigheder. For at sikre, at alle situationer omfattet af artikel 4, stk. 3, er dækket af den fornødne strafferamme, vurderes bestemmelsen således at nødvendiggøre lovændringer.

Strafferammekravet på 2-5 år i artikel 4, stk. 4, litra a) vurderes at være opfyldt i dansk ret, idet der er tale om en overtrædelse, der medfører *betydelig og omfattende* skade af vandkvalitet, på dyr eller planter. I disse tilfælde må det således antages, at både havmiljølovens § 59, stk. 3, og straffelovens § 196 finder anvendelse, idet der voldes betydelig skade på miljøet.

Strafferammekravet kan imidlertid ikke antages at være opfyldt i tilfælde, hvor forureningen er begået inden for rammerne af en kriminel organisation, jf. artikel 4, stk. 4, litra b). Dette er ikke en selvstændig skærpsesgrund efter dansk ret, og kræver således en ændring af de gældende danske regler.

Strafferammekravene på 2-5 år i artikel 4, stk. 5, og på 1-3 år i artikel 4, stk. 6, vurderes at være opfyldt i dansk ret, idet de groft uagtsomme overtrædelser, der (bl.a.) har medført betydelige og omfattende skade på miljøet som anført i bestemmelserne, må antages at være omfattet af havmiljølovens § 59, stk. 3, nr. 1, hvor der som nævnt gælder en strafferamme på 2 års fængsel.

I relation til artikel 4, stk. 7, bemærkes, at havmiljølovens § 59, stk. 4, udtrykkeligt foreskriver, at der alene kan anvendes fængselstraf over for udenlandske skibe, hvis overtrædelsen er begået på søterritoriet, og der er tale om forsætlig og alvorlig forurening af havmiljøet, jf. FN's havretskonvention artikel 230. Artikel 4, stk. 7 vurderes derfor at kræve en ændring af havmiljøloven, idet "udenlandske skibe" i havmiljølovens § 59, stk. 4, må antages også at omfatte skibe fra de øvrige EU-lande.

Juridiske personer

I medfør af havmiljølovens § 62 kan juridiske personer pålægges sanktioner i overensstemmelse med principperne i straffelovens kapitel 5. Straffelovens § 196 finder ligeledes anvendelse overfor juridiske personer i overensstemmelse med reglerne i straffelovens § 306, jf. kapitel 5.

Det strafferetlige ansvar for juridiske personer i henhold til straffelovens kapitel 5, må derfor umiddelbart anses for at opfylde kravene efter rammeafgørelsens artikel 5. På denne baggrund vurderes *denne* bestemmelser ikke at nødvendiggøre lovændringer.

For så vidt angår rammeafgørelsens artikel 6 om sanktionerne over for juridiske personer bemærkes, at bestemmelsen stk. 1, litra i), fastsætter nogle minimumskrav til bødernes mulige maksimum, dvs. at der er tale om bødestrafferammer svarende til de strafferammekrav, der efter rammeafgørelsens artikel 4 gælder for fængselsstraf. Der stilles ikke efter rammeafgørelsen krav om, at bøden konkret skal udmåles til de i bestemmelsen anførte beløb, men alene om at det efter de nationale regler skal være muligt at nå et sådant i beløb i sager omfattet af rammeafgørelsen. Udmåling af bøder i konkrete sager er således ikke reguleret i rammeafgørelsen, og det er derfor fortsat overladt til domstolene konkret at fastsætte bøder i overensstemmelse med gældende nationale udmålingsregler. De bøderegler, der i Danmark finder anvendelse i denne type sager, hindrer ikke udmåling af bøder i den størrelsesorden, som rammeafgørelsen omfatter, og bestemmelsen om bøderammer vurderes derfor ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Bestemmelsen i stk. 1, litra ii) er fakultativ og nødvendiggør derfor ikke lovændringer. Ligeledes vurderes bestemmelsen i stk. 1 a om valutakurs ikke at kræve lovændringer.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 udgør et alternativ til bestemmelsen i stk. 1, litra i) og tager højde for de lande, der har et bødesystem, hvorefter bødens mulige maksimum afhænger af omsætning eller andet. Ligesom det er tilfældet efter stk. 1, regulerer stk. 2 ikke, hvorledes bøder konkret skal udmåles. Idet Danmark forventer at anvende ordningen i stk. 1, har stk. 2 ikke betydning, og bestemmelsen kræver derfor ikke lovændringer.

Rammeafgørelsens artikel 6, stk. 4, vurderes ligeledes ikke at kræve lovændringer.

Straffemyndighed

Dansk straffemyndighed er ifølge straffeloven som udgangspunkt begrænset til handlinger foretaget på dansk territorium eller på dansk fartøj, der befinder sig uden for nogen stats folkeretligt anerkendte område, samt på dansk fartøj, som befinder sig på fremmed folkeretligt aner-

kendt område, af personer, der hører til fartøjet eller som rejsende følger med dette, jf. straffelovens § 6.

Ifølge straffelovens § 9 betragtes handlingen tillige som foretaget dér, hvor virkningen er indtrådt eller tilsigtet at skulle indtræde i de tilfælde, i hvilke en handling straffbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtrådt eller tilsigtet følge.

Herudover er der efter straffelovens § 7 under visse betingelser straffemyndighed over for danskere, der har begået lovovertrædelser i udlandet og uden for folkeretligt anerkendt statsområde. Endelig opregner straffelovens § 8 en række særlige tilfælde, hvor handlinger, foretaget uden for den danske stat kan retsforfølges i Danmark, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme (typisk fordi handlingen krænker særlige danske interesser).

Efter § 8, nr. 5, hører handlinger blandt andet under dansk straffemyndighed, når de er foretaget uden for den danske stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det er lagt til grund, at bestemmelsen også omfatter situationer, hvor Danmark — som det vil være tilfældet efter rammeafgårelsen — generelt forpligtes til at have straffemyndighed i visse konkrete tilfælde begået af udlændinge uden for dansk territorium.

Disse generelle straffemyndighedsregler er suppleret af havmiljølovens særlige regler, hvorefter loven ud over danske skibe også omfatter udenlandske skibe, der befinder sig i de eksklusive økonomiske zoner samt uden for disse zoner dvs. på åbent hav, når det er foreneligt med international ret, jf. havmiljølovens § 2, stk. 1.

Havmiljølovens bestemmelser om lovens anvendelsesområde og straffelovens bestemmelser om straffemyndighed skal således læses i lyset af de gældende internationale regler på området, herunder navnlig FN's havretskonvention fra 1982.

Pligten til at etablere straffemyndighed i rammeafgårelsens artikel 7 begrænses efter bestemmelsens ordlyd *ligeledes* udtrykkeligt til, hvad der er tilladt i henhold til folkeretten. De begrænsninger der følger af FN's havretskonvention må således indlæses i bestemmelserne. Dette gælder navnlig *de* begrænsninger i forhold til den eksklusive økonomiske zone og i forhold til åbent hav, der følger af havretskonventionens artikel 220 henholdsvis artikel 218.

Rammeafgårelsens bestemmelser om straffemyndighed vurderes på denne baggrund ikke at kræve lovændringer.

Øvrige bestemmelser

Rammeafgørelsens bestemmelser om internationalt samarbejde, koordination, *informationsudveksling, kontaktpunkter og afrapportering om den nationale gennemførelse* antages ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Samlede lovgivningsmæssige konsekvenser

Sammenfattende er det vurderingen, at følgende tre bestemmelser i rammeafgørelsen i den foreliggende udgave i sig selv har lovgivningsmæssige konsekvenser:

- Artikel 4, stk. 3,
- artikel 4, stk. 4, litra b), og
- artikel 4, stk. 7.

Statsfinansielle konsekvenser

Forslaget til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Udkastet til rammeafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 22. september 2003 og til Folketingets Retsudvalg den 26. september 2003.

Aktuelt notat om forslaget til rammeafgørelse blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet den 27.-28. november 2003. Sagen blev imidlertid taget af dagsordenen for rådsmødet inden justitsministerens mundtlige forelæggelse af rådsmødet i udvalgene, og forelæggelsen kom derfor ikke til at omfatte forslaget til rammeafgørelse.

Dagsordenspunkt 6: Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Rådet vedtog den 13. juni 2002 en rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme (EFT2002/L164/3).

Efter rammeafgørelsens artikel 11, stk. 1, skal medlemsstaterne senest den 31. december 2002 have truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme rammeafgørelsen.

Efter rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, skal medlemsstaterne senest samtidig indberette de gennemførte foranstaltninger til Rådets Generalsekretariat og Kommissionen. På grundlag af medlemsstaternes indberetninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen skal Rådet herefter vurdere, om medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (KOM(2004)409 endelig).

Rapporten forventes forelagt Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet noterer sig rapporten samt de konklusioner, der kan udledes af denne. Samtidig forventes det, at Rådet vil træffe beslutninger om det videre arbejde med afrapportering af den nationale gennemførelse af rammeafgørelsen, og herunder opfordre Kommissionen til at forelægge en yderligere og endelig rapport på baggrund af nye indberetninger fra såvel de "gamle" som de "nye" medlemslande.

2. Indhold.

Rapporten omhandler alene de 15 "gamle" medlemslandes nationale gennemførelse af rammeafgørelsen.

I rapporten konkluderes det generelt, at ikke alle medlemsstater har fremsendt alle relevante gennemførelsesbestemmelser til Kommissionen inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionens vurdering i visse tilfælde er baseret på ufuldstændige oplysninger. Det fremgår i den

forbindelse, at to lande på tidspunktet for rapportens udfærdigelse ikke havde afrapporteret over for Kommissionen, og at et land ikke havde indsendt specifikke oplysninger.

Rapporten indeholder herefter en specifik gennemgang af den nationale gennemførelse af de enkelte artikler i rammeafgørelsen for så vidt angår de tolv medlemsstater, som Kommissionen har fået oplysninger fra, herunder Danmark.

For så vidt angår artikel 1 om terrorhandlinger konkluderes det i rapporten, at otte medlemsstater specifikt har kategoriseret de nævnte terrorhandlinger som en særskilt kategori af forbrydelser. To lande anvender specifikke regler kombineret med en generel terrorbestemmelse. Et land er i færd med at gennemføre den nødvendige lovændring, hvorimod et sidste land ikke synes at have gennemført bestemmelsen.

I relation til artikel 2, der omhandler strafbare handlinger med forbindelse til en terroristgruppe, konkluderes det, at de fleste medlemsstater har eller vil få lovgivning, der særskilt kriminaliserer sådanne handlinger. To lande har ikke særskilt kriminaliseret ledelse og deltagelse i en terroristgruppe, men har i stedet henvist til de specifikke nationale terrorbestemmelser kombineret med de generelle nationale bestemmelser om navnlig medvirken.

For så vidt angår artikel 3, der omhandler strafbare handlinger med forbindelse til terroraktivitet, konkluderes det, at kun fire medlemsstater synes at have lovgivning, der fuldt ud dækker bestemmelsen. En femte medlemsstat vil opfylde bestemmelsen, når den pågældende stats nye lovgivning træder i kraft. Resten af de lande, som Kommissionen har modtaget oplysninger fra, synes kun i et mindre omfang at være i stand til at efterkomme bestemmelsen.

Gennemførelsen af artikel 4 om forsøg og medvirken afhænger i vidt omfang af, om medlemsstaterne har gennemført de forudgående artikler, idet artikel 4 henviser til disse. I det omfang medlemsstaterne har gennemført de forudgående artikler, vurderes artikel 4 at være implicit opfyldt ved generelle bestemmelser om forsøg og medvirken.

Opfyldelsen af artikel 5 om sanktioner vurderes ligeledes at afhænge af opfyldelsen af de forudgående bestemmelser.

Alle medlemsstater, der har indgivet oplysninger, vurderes at være i stand til at opfylde betingelserne i stk. 1, hvorefter de i artikel 1-4 nævnte strafbare handlinger skal kunne straffes med effektive, proportionale og afskrækkende strafferetlige sanktioner, der kan medføre udlevering.

Efter stk. 2 skal terrorhandlinger som nævnt i artikel 1, stk. 1, og forsøg herpå samt medvirken hertil efter artikel 4 kunne straffes med strengere straffe end dem, der i national ret er fastsat for samme overtrædelser begået uden det særlige terrorisme-forsæt, medmindre handlingerne allerede straffes med den maksimumstraf, der kan idømmes i medfør af national ret. Bestemmelsen vurderes at være opfyldt i otte medlemslande, hvorimod der anses for mere tvivlsomt om de øvrige fire lande, der har afrapporteret, fuldt ud har gennemført bestemmelsen.

Stk. 3 omhandler sanktionerne i relation til de strafbare handlinger med forbindelse til en terroristgruppe, jf. artikel 2. Når det drejer sig om at lede en terroristgruppe, konkluderes det, at syv medlemsstater eksplicit lever op til sanktionskravet. Yderligere tre lande lever i et vist omfang op til sanktionskravet. Drejer det sig derimod om at deltage i en terroristgruppes handlinger, konkluderes det, at otte medlemsstater lever op til sanktionskravet, hvorimod sanktionskravet kun er delvist opfyldt i fire medlemsstater.

Artikel 6, der er en fakultativ bestemmelse, hvorefter medlemsstaterne har mulighed for under visse særlige omstændigheder at nedsætte sanktionerne, er ifølge rapporten implementeret i seks medlemsstater.

For så vidt angår artikel 7 om juridiske personers ansvar, konkluderes det, at otte medlemsstater har lovgivning, der sikrer, at juridiske personer kan holdes ansvarlige for terrorhandlinger. Blandt disse har imidlertid kun halvdelen givet tilstrækkelige oplysninger til, at det kan konkluderes, at de fuldt ud har gennemført bestemmelsen. De resterende fire lande, der har afrapporteret, har i det hele ikke givet tilstrækkelige oplysninger til, at bestemmelsen kan anses for gennemført.

Artikel 8 om sanktioner over for juridiske personer er ifølge rapporten gennemført i syv medlemsstater.

For så vidt angår artikel 9 om straffemyndighed og retsforfølgning konkluderes det, at alle medlemsstater formentlig er i stand til at efterkomme bestemmelserne om territorialprincippet i stk. 1, litra a), og stk. 4.

Den eksterritoriale jurisdiktion i stk. 1, litra c) og e) er implementeret i national ret i et flertal af medlemsstaterne, hvorimod den eksterritoriale jurisdiktion i stk. 1, litra d) alene vurderes at være gennemført i et fåtal af medlemsstaterne.

Otte medlemsstater har eller vil få lovgivning, der er i overensstemmelse med stk. 3 om medlemsstaternes pligt til at fastlægge sin straffemyndighed i tilfælde, hvor staten nægter at udlevere en person, der er mistænkt eller dømt for overtrædelse af de i artikel 1-4 nævnte handlinger. Herudover opfylder tre medlemsstater delvist bestemmelsen.

Bortset fra en enkelt medlemsstat synes ingen i deres nationale lovgivning at have inkorporeret kriterierne for at løse positive jurisdiktionskonflikter som omhandlet i stk. 2.

For så vidt angår artikel 10 om beskyttelse af og hjælp til ofre anføres det, at kun en medlemsstat har givet tilstrækkelige oplysninger til at konkludere, at stk. 1 er efterkommet. Otte medlemsstater har oplyst om yderligere foranstaltninger til at hjælpe familierne til ofre for terrorhandling, jf. stk. 2.

For så vidt angår artikel 12 om anvendelse af rammeafgørelsen på Gibraltar, der alene har betydning for én medlemsstat, anføres det, at Kommissionen ikke har modtaget specifikke oplysninger om gennemførelsen.

På baggrund af Kommissionens rapport er der udarbejdet en række rådskonklusioner, hvorefter Rådet vil skulle tage rapporten og de dragne konklusioner deri til efterretning, ligesom Rådet noterer sig, at visse medlemslande har forsynet Kommissionen med yderligere oplysninger, efter at rapporten er skrevet. Endvidere opfordrer Rådet de medlemslande, der endnu ikke har gennemført rammeafgørelsen fuldt ud, til snarest at gøre dette. I den forbindelse beslutter Rådet, at de "gamle" medlemsstater, som det er relevant for, samt de "nye" medlemsstater, som ikke er omfattet af den første rapport, skal foretage de fornødne indberetninger til Kommissionen om nationale gennemførelsesforanstaltninger inden udgangen af 2004, og at Kommissionen på den baggrund skal forelægge en revideret rapport for Rådet om gennemførelsen af rammeafgørelsen senest i juni 2005.

Det bemærkes, at Kommissionen i sin rapport har udtrykt tvivl om, hvorvidt Danmark på alle punkter har gennemført rammeafgørelsen korrekt.

Fra dansk side har man på denne baggrund afholdt et møde med Kommissionen, hvorunder man har redegjort for gennemførelsen af rammeafgørelsen, herunder de regler der blev vedtaget i forbindelse med den såkaldte "anti-terrorpakke" (Lov nr. 378 af 6. juni 2002). Danmarks mundtlige redegørelse vil blive fulgt op af en supplerende skriftlig redegørelse for de relevante danske regler, som vil kunne indgå i Kommissionens overvejelser til brug for den reviderede rapport til Rådet.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten er ikke forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten om gennemførelse af rammeafgørelsen sendes ikke i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 7: Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Rådet vedtog den 28. maj 2001 en rammeafgørelse om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter (EFT2001/L149/1).

Efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, skal medlemsstaterne senest den 2. juni 2003 have truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme rammeafgørelsen.

Efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 2, skal medlemsstaterne senest samtidig indberette de gennemførte foranstaltninger til Rådets Generalsekretariat og Kommissionen. På grundlag af medlemsstaternes indberetninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen skal Rådet inden den 2. september 2003 vurdere, om medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter (KOM(2004)346 endelig).

Rapporten forventes forelagt Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet noterer sig rapporten samt de konklusioner, der kan udledes af denne. Samtidig forventes det, at Rådet vil træffe beslutninger om det videre arbejde med afrapportering af den nationale gennemførelse af rammeafgørelsen, og herunder opfordre Kommissionen til at forelægge en yderligere og endelig rapport på baggrund af nye indberetninger fra såvel de "gamle" som de "nye" medlemslande.

2. Indhold.

Rapporten omhandler alene de 15 "gamle" medlemslandes nationale gennemførelse af rammeafgørelsen.

I rapporten konkluderes det generelt, at ikke alle medlemsstater har fremsendt alle relevante gennemførelsesbestemmelser til Kommissionen inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionens vurdering i visse tilfælde er baseret på ufuldstændige oplysninger. Samtidig fremgår det, at alene fem af de medlemsstater, som Kommissionen har modtaget oplysninger fra, har truffet alle nødvendige foranstaltninger til fuldt ud at efterkomme rammeafgørelsen inden for den fastsatte frist. Enkelte andre lande har efterfølgende gennemført rammeafgørelsen.

Udover de generelle konklusioner indeholder rapporten en specifik gennemgang af medlemsstaternes gennemførelse af de enkelte artikler i rammeafgørelsen.

Rammeafgørelsens artikel 1 indeholder alene definitioner og er således ikke behandlet i rapporten om national gennemførelse.

For så vidt angår artikel 2, der omhandler lovovertrædelser i forbindelse med betalingsinstrumenter, anføres det i rapporten, at syv medlemsstater efterkommer bestemmelsen, hvorimod to medlemsstater ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger til fuldstændig gennemførelse af bestemmelsen. Hvordan det forholder sig med de øvrige medlemsstater fremgår ikke direkte, men det konkluderes generelt, at et flertal af medlemsstaterne har eller snarest vil have gennemført artikel 2.

Artikel 3 om edb-relaterede overtrædelser er ifølge rapporten eksplicit implementeret i otte medlemsstaters nationale lovgivning. Hvorvidt de øvrige medlemsstater efterlever bestemmelsen fremgår ikke.

For så vidt angår artikel 4 om lovovertrædelser i forbindelse med de såkaldte særligt tilpassede anordninger fremgår det af rapporten, at flertallet af de medlemsstater, der har sendt oplysninger til Kommissionen, efterkommer bestemmelsen enten eksplicit eller i de fleste tilfælde implicit. Et enkelt land synes ikke at have gennemført bestemmelsen. Et andet land er for tiden ved at forberede særlige foranstaltninger med henblik på at gennemføre den.

Gennemførelsen af artikel 5 om medvirken og forsøg afhænger som udgangspunkt af, i hvilket omfang medlemsstaterne har gennemført artikel 2-4, idet artikel 5 henviser til disse. Alle medlemsstater, der har svaret Kommissionen, har generelle bestemmelser om medvirken og forsøg, og de har således gennemført artikel 5 i det omfang, de pågældende lande i øvrigt har gennemført de forudgående artikler.

Artikel 6 pålægger medlemsstaterne at have effektive, proportionale og afskrækkende strafferetlige sanktioner, herunder i det mindste i grove tilfælde i form af frihedsstraf, som kan medføre udlevering. Der er ikke fastsat særlige strafferammekrav. I rapporten anføres det, at medlemsstaternes gennemførelse af bestemmelsen er forholdsvis uensartet. Stort set alle medlemsstater, der har afrapporteret over for Kommissionen, har eller vil dog, når deres lovgivning herom træder i kraft, have efterkommet forpligtelserne efter artikel 6. jf. artikel 2-4. Endvidere har eller vil et flertal af medlemsstaterne have lovgivning, der muliggør udlevering i tilfælde af de i artikel 2-4 omhandlede lovovertrædelser.

For så vidt angår artikel 7 og 8 om juridiske personers ansvar og sanktioner over for juridiske personer anføres det i rapporten, at syv medlemsstater har lovgivning, der sikrer, at juridiske personer kan gøres ansvarlige i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1 og 2. Endvidere fremgår det, at seks medlemsstater har gennemført artikel 8. Herudover forventes yderligere to medlemsstater at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 7 og 8, når deres nye lovgivning er henholdsvis vedtaget og trådt i kraft.

Et flertal af medlemsstaterne efterkommer ifølge rapporten forpligtelserne i henhold til artikel 9 om jurisdiktion.

I artikel 10 om udlevering og retsforfølgning er der taget højde for, at visse medlemsstater på tidspunktet for vedtagelse af rammeafgørelsen ikke udleverede deres egne statsborgere. Rapporten tager ikke stilling til, i hvilket omfang bestemmelsen er gennemført i national ret, idet det bemærkes, at statsborgerskab ikke længere udgør en begrundelse for at afslå udlevering, jf. rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre.

For så vidt angår artikel 11 om samarbejde mellem medlemsstaterne, herunder navnlig ved gensidig retshjælp, konkluderes det, at medlemsstaterne ikke har fremlagt oplysninger om anvendelse af særlige ordninger eller aftaler på dette område.

Den nationale gennemførelse af artikel 12 om udveksling af oplysninger er ikke behandlet i rapporten.

For så vidt angår artikel 13 om anvendelse af rammeafgørelsen på Gibraltar, der alene har betydning for én medlemsstat, konkluderes det, at Kommissionen ikke har modtaget oplysninger, der sætter den i stand til at vurdere, om den pågældende medlemsstat har gennemført bestemmelsen.

Der lægges op til, at Rådet vil skulle tage rapporten og de dragne konklusioner til efterretning, samt at Rådet tager den omstændighed til efterretning, at visse medlemslande har forsynet Kommissionen med yderligere oplysninger, efter rapporten er skrevet. Endvidere lægges der op til, at Rådet opfordrer de medlemslande, der endnu ikke har gennemført rammeafgørelsen fuldt ud, til snarest at gøre dette. I den forbindelse beslutter Rådet, at de "gamle" medlemsstater, som det er relevant for, samt de "nye" medlemsstater, som ikke er omfattet af den første rapport, foretager de fornødne indberetninger til Kommissionen om nationale gennemførelsesforanstaltninger inden udgangen af 2004, og at Kommissionen på den baggrund forelægger en revideret rapport for Rådet om gennemførelsen af rammeafgørelsen senest i juni 2005.

Det bemærkes, at man fra dansk side har vurderet, at rammeafgørelsen kunne gennemføres inden for eksisterende dansk lovgivning. Beklageligvis har man fra dansk side imidlertid ikke foretaget afrapportering over for Kommissionen. Afrapporteringen er under udarbejdelse og vil snarest blive sendt, således at den kan indgå i den reviderede rapport.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten er ikke forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten om gennemførelse af rammeafgørelsen sendes ikke i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 8: Samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Eurojust blev oprettet ved Rådets afgørelse af 28. februar 2002. Formålet med Eurojust er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne om efterforskning og retsforfølgning af alvorlige lovovertrædelser, der berører to eller flere medlemsstater. Hver medlemsstat udpeger et nationalt medlem af Eurojust. De nationale medlemmer udgør Eurojusts kollegium.

Det følger af rådsafgørelsens artikel 27, stk. 3, at Eurojust – med godkendelse af Rådet – kan indgå samarbejdsaftaler med tredjelande. Sådanne aftaler kan navnlig indeholde bestemmelser om betingelserne for udstationering af forbindelsesofficerer eller forbindelsesanklagere-/dommere ved Eurojust. Aftalerne kan også indeholde bestemmelser om udveksling af personoplysninger.

Forud for indgåelse af en aftale mellem Eurojust og et tredjeland skal Den Fælles Kontrolinstans (hvor Datatilsynet er repræsenteret), høres af Eurojust.

Et udkast til en samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge forventes at blive forelagt på rådsmødet (retlig og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Formålet med aftaleudkastet er at styrke samarbejdet mellem Eurojust og Norge i bekæmpelsen af alvorlig international kriminalitet. I henhold til aftaleudkastet skal samarbejdet omfatte Eurojusts generelle kompetenceområder, således som disse er fastlagt i den nævnte rådsafgørelse af 28. februar 2002 (artikel 4).

Udkastet til samarbejdsaftale indeholder bestemmelser om, hvem som skal anses for kompetent myndighed i Norge, om udstationering af en norsk "forbindelsesanklager" ved Eurojust, om udpegelse af nationale kontaktpunkter og regelmæssige kontakter samt operationelle og strategiske møder, om udveksling af oplysninger og datasikkerhed samt om registrerede personers rettigheder og erstatningsansvar og tvistbilæggelse mv.

Hvad særligt angår udvekslingen af oplysninger, skabes der efter aftaleudkastet mulighed for, at dette kan ske i det omfang, det er nødvendigt for at opnå samarbejdsaftalens formål. Informationsudveksling skal ske gennem den udpegede "forbindelsesanklager" og i overensstemmelse med nærmere fastsatte databeskyttelsesmæssige bestemmelser, herunder bl.a. principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

Aftaleudkastet har været forelagt for Den Fælles Kontrolinstans, som ikke har haft indvendinger mod aftalen.

3. Europa-Parlamentet.

Udkastet til aftale har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af aftaleudkastet.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til aftale ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Udkastet har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 9: Årsrapport fra det europæiske netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af bl.a. terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder, ligesom Rådet efter TEU artikel 30, stk. 1, litra a, skal fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaterne.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der i højere grad bør udveksles oplysninger om bedste praksis vedrørende forebyggelse af kriminalitet mellem medlemslandene. På den baggrund blev der ved rådsafgørelse af 28. november 2002 oprettet et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Netværket har til opgave at forestå udvekslingen af oplysninger, medarbejdere og erfaringer i forbindelse med beskyttelsen af fremtrædende personer, fastlæggelsen af fælles kriterier for udvælgelse og uddannelse af personale, oprettelsen af en database navnlig over overfald på og attentater mod fremtrædende personer samt en indbyrdes tilnærmelse af eksisterende love og bestemmelser i de enkelte medlemsstater.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 5 skal netværket hvert år udarbejde en rapport om sine aktiviteter. Årsrapporten fra netværket forventes fremlagt til orientering på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. februar 2004.

2. Indhold.

I rapporten redegøres der for det arbejde, netværket har udført i det forløbne år. Det anføres blandt andet i rapporten, hvilke emner netværkets medlemmer har drøftet i forbindelse med det årlige møde, som blev afholdt i Haag den 22. og 23. april 2004. Rapporten indeholder desuden en række anbefalinger til forbedringer af netværkets arbejde, og det anbefales blandt andet at udarbejde et arbejdsprogram og en håndbog.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten skal ikke forelægges Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Rapporten ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 10: Bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger med Kroatien om en samarbejdsaftale.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgårelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgårelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer. Ved Rådets afgørelse af 13. juni 2002 blev denne række af lande og organisationer udvidet med bl.a. Kroatien.

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

For så vidt angår udvekslingen af personoplysninger er det i rådsafgårelsen fastsat, at forhandling med tredjelande og eksterne organisationer herom først kan påbegyndes, når Rådet med enstemmighed på grundlag af en databeskyttelsesrapport fra Europol og efter høring af Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans, har konstateret, at der ikke er hindringer for at påbegynde sådanne forhandlinger.

Det følger af Rådets afgørelse af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Rådet ved vurderingen af, om Europol bør indlede forhandlinger om videregivelse af personlige oplysninger i forhold til et tredjeland eller en ekstern organisation, skal tage lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i det pågældende tredjeland eller den pågældende eksterne organisation i betragtning.

I en rådserklæring, der blev opnået enighed om i forbindelse med vedtagelsen af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om indledning af forhandlinger mellem Europol og tredjelande samt eksterne organisationer, opfordres Europol til at udarbejde og forelægge rapporter for Rådet om lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i de tredjelande og eksterne organisationer, der er nævnt i rådsafgårelsen.

På denne baggrund har Europol nu udarbejdet en rapport vedrørende lovgivningen og den administrative praksis i Kroatien med henblik på, at Rådet kan tage stilling til spørgsmålet om at indlede forhandlinger med Kroatien vedrørende Europols videregivelse af personoplysninger til dette land. Rapporten er tiltrådt af Europols Styrelsesråd og af Den Fælles Kontrolinstans.

Rapporten forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på Rådets beslutning om, at Europols direktør kan indlede forhandlinger om en samarbejdsaftale mellem Europol og Kroatien.

2. Indhold.

Rapporten indeholder en beskrivelse af de for Kroatien relevante regler vedrørende databeskyttelse samt af landets administrative praksis på området. Rapporten sammenholder desuden Kroatiens nationale regler og praksis med de databeskyttelsesprincipper, der gælder for Europols virksomhed.

Det konkluderes i rapporten, at nationale regler og administrativ praksis i Kroatien er af en sådan karakter, at der er grundlag for at indlede forhandling om udveksling af personoplysning-

ger mellem Europol og Kroatien. Det understreges dog i den forbindelse, at der ikke med rapporten er taget stilling til, om en samarbejdsaftale med Kroatien om udveksling af personoplysninger bør indgås. I den forbindelse peges der på enkelte områder, hvor Europol bør være opmærksom på at indgå særlig aftale med Kroatien. Det drejer sig om de områder, hvor den kroatiske lovgivning ikke indeholder regler svarende til Europols.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der har ikke været foretaget høring i anledning af rapporten.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forekøgelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 11: Europols eksterne forbindelser - Australien.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgårelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgårelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af information fra tredje-partner.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer. Disse lande og organisationer fremgår af afgørelsens artikel 2, stk. 1. Ved Rådets afgørelser af 6. december 2001 og 13. juni 2002 blev denne række af lande og organisationer udvidet.

På baggrund af en ny strategi vedrørende relationer med tredjelande har Europol planer om at udvide samarbejdet med få lande i verdens øvrige regioner for på den måde at kunne udveksle oplysninger af betydning for bekæmpelsen af kriminalitet inden for Europols mandat, herunder vedrørende terrorisme. I den forbindelse ønsker Europol at udvide samarbejdet med Australien, der skal fungere som et kontaktpunkt i den sydøstasiatiske region.

Det forventes, at der på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 vil blive fremlagt et forslag om, at Australien optages på listen over Europols mulige samarbejdspartnere.

2. Indhold.

Forslaget vil indebære, at Australien tilføjes til listen i artikel 2, stk. 1, i Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 12: Rapport om de første fem evalueringsbesøg i forbindelse med den tredje runde af de gensidige evalueringer vedrørende "Udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes".

Nyt notat.

1. Baggrund.

Den 5. december 1997 vedtog Rådet en fælles aktion vedrørende indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

I medfør af artikel 2, stk. 1, i den fælles aktion besluttede Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet på sit møde den 3. - 4. juni 2002 at iværksætte en tredje runde af gensidige evalueringer vedrørende udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes. Evalueringen skulle navnlig tage sigte på at vurdere samarbejdet og koordineringen mellem de forskellige retshånd-hævende myndigheder med særlig fokus på det daglige praktiske samarbejde mellem de forskellige enheder på nationalt og internationalt plan.

De første fem lande, der er blevet evalueret, er Sverige, Portugal, Finland, Tyskland og Belgien. Evalueringerne af disse lande fandt sted i perioden maj 2003 til februar 2004. Rapporterne om besøgene i hvert af landene er blevet udarbejdet og forelagt den pågældende medlemsstat. Rapporterne er efterfølgende drøftet på møder i Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet.

I overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, i den fælles aktion skal formandskabet én gang om året orientere Rådet om resultatet af evalueringerne. Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet har i den anledning udarbejdet en rapport, som afspejler de væsentligste konklusioner og henstillinger fra de første fem evalueringsrapporter.

Rapporten forventes forelagt for Rådet med henblik på, at Rådet noterer sig konklusionerne og henstillingerne.

2. Indhold.

Rapporten beskriver indledningsvist de procedurer og metoder, som er anvendt i forbindelse med den tredje evalueringsrunde.

Rapporten indeholder en række generelle konklusioner. Det anføres bl.a. i rapporten, at alle de evaluerede medlemsstater har gjort en stor indsats for at gøre det muligt at udveksle oplysninger på nationalt såvel som internationalt plan. På trods af store forskelle i organisationsstrukturer og regelgrundlag har man i alle de evaluerede lande været bevidst om nødvendigheden af et øget samarbejde mellem de myndigheder, som har ansvaret for bekæmpelse af international kriminalitet.

Rapporten konstaterer dog samtidig bl.a., at medlemsstater med tradition for decentraliserede beføjelser eller føderalisme ofte har vanskeligt ved at etablere et effektivt internt samarbejde på grund af myndighedernes autonomi i udøvelsen af deres beføjelser. Det konstateres endvidere, at så godt som ingen af de evaluerede lande har en klart defineret politik med hensyn til brugen af de forskellige kanaler til informationsudveksling. I de fleste tilfælde afhænger valget af kommunikationskanal af arbejdsrutiner eller af, hvor meddelelsen kommer fra. Det fremhæves desuden, at ingen af medlemsstaterne har indført metoder til at måle de nuværende netværks effektivitet.

Rapporten indeholder endvidere en række specifikke henstillinger til Europol og de evaluerede medlemsstater.

Endelig findes der i rapporten en række generelle henstillinger til medlemsstaterne, herunder bl.a. at man bør ratificere alle Europol-protokoller hurtigst muligt, at der bør skabe flere direkte kontakter mellem Europols forbindelsesofficerer og de operative tjenester i medlemsstaterne, og at udvekslingen af oplysninger med Europol bør styrkes.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 13: Beretning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union, idet bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) fik retsgrundlag i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119). Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Frankrig er ansvarlig for etablering og drift af C.SIS. De nærmere regler herom er fastsat i finansforordningen for C.SIS. Det følger af finansforordningen, at Rådet (Schengen-landene) fastlægger budgettet for C.SIS. Frankrig afholder de løbende etablerings- og driftsudgifter, som efterfølgende dækkes af Schengen-landene i fællesskab. Dette sker i henhold til en fordelingsnøgle, der fastlægges hvert år på grundlag af den andel, som de enkelte landes momsindtægt udgør af De Europæiske Fællesskabers samlede momsindtægter i det forudgående regnskabsår, jf. Schengen-konventionens artikel 119, stk. 1.

I henhold til Finansforordningen skal Frankrig hvert år udarbejde og fremlægge en årsberetning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS.

Da udgifterne til forvaltningen af C.SIS afholdes af de berørte medlemslande, skal årsberetningen godkendes af de pågældende medlemslande. Danmarks bidrag varierer, men ligger på ca. 1,6 - 2 procent af den samlede udgift.

Beretningen om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003 forventes at blive forelagt til godkendelse i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25. - 26. oktober 2004.

2. Indhold.

Beretningen indeholder dels en redegørelse for de afholdte udgifter, dels en redegørelse for hvilke beløb, der er betalt eller skal betales af de enkelte medlemslande som bidrag til omkostningerne forbundet med anlæg og drift af C.SIS.

I 2003 er der afholdt anlægsudgifter vedrørende C.SIS for 396.451 euro (svarende til ca. 2.949.595 dkr.). Danmarks samlede bidrag for 2003 beregnet med udgangspunkt i konventionens artikel 119 udgør 6.224 euro (svarende til ca. 46.307 dkr.).

Det fremgår endvidere af beretningen, at der er i 2003 er afholdt driftsudgifter vedrørende C.SIS på i alt 1.377.066 euro (svarende til ca. 11.245.371 dkr.). Danmarks bidrag til driftsudgifterne i 2003 udgør 21.620 euro (svarende til ca. 160.853 dkr.).

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af beretningen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Det danske bidrag til drifts- og anlægsudgifter for C.SIS betales af Rigspolitichefen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Udgifterne afholdes inden for de bevillingsmæssige rammer.

Beretningen har således ikke statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Det bemærkes, at forslaget til drifts- og anlægsbudgettet for C.SIS for 2003 blev forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25. - 26. april 2002.